

Záverečný prejav advokáta JUDr. Allana Bohma pred NS SR v kauze vraždy Ľudmily Cermanovej

JUDr. Allan Bohm:

.... a následne sa zase niektorí začali doznávať s podstatne upravenými skutkovými okolnosťami, následne to zase začali popierať. Boli medzi nimi obžalovaní, konkrétne aj dvaja obžalovaní, ktorých obhajobu som prevzal, ktorých obhajujem, ktorí nikdy v živote nepristúpili na túto hru, ktorí vždy, od počiatku a jasne deklarovali svoju neúčast' na tomto trestnom čine svoju neúčast' na akomkoľvek kontakte s poškodenou Cermanovou.

V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 38/68 je neprípustné opakovanie výpovede obvineného len z toho dôvodu, aby sa dosiahlo priznanie obvineného. Obvinený nesmie byť donucovaný k priznaniu žiadnym spôsobom a teda ani neustálym opakovaním výsluchu. Je to judikát, je to rozhodnutie, všeobecne akceptované a platné od roku 1968. Toto rozhodnutie dáva určitý pokyn, akým spôsobom majú prebiehať výpovede obvinených.

Z výpovedí obvinených, ako sú zdokumentované v trestnom spise, ktorý má k dispozícii senát Najvyššieho súdu, t. z. tie výpovede, ktoré boli uskutočnené od 15.6.1981, jednoznačne preukazujú, že táto zásada bola tvrdým spôsobom porušovaná. Nie raz, nie dvadsaťkrát, ale nespočetne veľa krát. Jedná sa v tomto prípade nielen o hodnotenie samého obsahu výpovede, ale aj o hodnotenie zákonnosti, akým spôsobom dospeli orgány činné v trestnom konaní, teda v prípravnom konaní k týmto výpovediam, ktoré, znovu opakujem, sú v spise a senát odvolacieho súdu ich má k dispozícii. Touto skutočnosťou sa napriek mnohým námietkam senát KS nikde a nikdy nezaoberal. V celom napadnutom rozsudku nie je jediná zmienka, ako sa vysporiadal so skutočnosťou, že obžalovaný Kocúr vypovedal v priebehu 3,5 mesiaca 24-krát, že obžalovaný Andrášik vypovedal - ak pominieme obdobie pred vznesenia obvinenia, ale počítame iba obdobie od 15.6.1981 - vypovedal 33-krát, obvinený Lachman vypovedal 17-krát, obvinený Čerman vypovedal 19-krát, obvinený Dúbravický 8-krát a obvinený Beďač 14-krát. Bolo by možno prijateľné alebo zákonné, ak by tieto výpovede boli vykonané spôsobom, ako to chápe alebo predpisuje zákon. Pri pozornom čítaní týchto výpovedí je však nadmieru jasné, že všetkými týmito opakujúcimi výpoveďami nešlo vyšetrovateľom vôbec o zistenie nejakej objektívnej pravdy, nešlo vôbec o zistenie nejakých skutkových okolností, išlo v týchto výpovediach vždy a výlučne o dosiahnutie doznania. Akéhokoľvek. Bolo úplne jedno, či to bolo doznanie, ktoré sa následne o dva dni ukázalo ako absolútne nevieryhodné, absolútne nezmyselné, absolútne pochybné z objektívneho hľadiska, pretože iné dôkazy vyvrátili takéto priznanie, následne po 2-3 dňoch sa opakoval ďalší výsluch, kde sa u tých obžalovaných, ktorí sa rozhodli spolupracovať (ktorí sa rozhodli v tom položení, v ktorom boli, doznávať), už iba upresňovali jednotlivé detaily a následne sa tak vytvorila konštrukcia nejakého trestného činu, o ktorom vyšetrovatelia - ako mnohí potvrdili pred Krajským súdom - údajne v roku 1981 nemali ani potuchy. Tu sa musíme pristaviť aj k okolnostiam a k časovému rámcu celého tohto trestného konania.

Mňa mrzí ako právnik, že kauza Cermanová skĺzla od počiatku, nie po roku 1990, ale od počiatku do mediálnej roviny. Kauza Cermanová bola jedna z najmedializovanejších káz bývajúceho komunistického československého režimu. Bola predostieraná verejnosti cez vtedajšie médiá ako kauza, kde sa mravenčou prácou vyšetrovateľov, kriminalistov a vôbec orgánov činných v trestnom konaní podarilo po dlhom čase nájsť skutočných vrahov. Mediá oznamovali občanom Československej republiky, čo všetko títo vrahovia vypovedali, čoho všetkého sa dopustili, k čomu všetkému sa popríznavali. V roku 1981 bola väčšina ľudí, bez ohľadu na to, či participovali na trestnom konaní alebo boli iba púhou verejnosťou, presvedčená, že siedmi obžalovaní Nitrančania po tom, ako sa dostali do väzby a ako boli obvinení, uznali svoj strašný čin a začali o ňom rozprávať.

Skutočnosť ale bola úplne, úplne iná. Kauza Cermanová nezačala vznesením obvinenia siedmim Nitrančanom, ale začala 14.7.1976, t. z. 5 rokov predtým, ako bolo vznesené obvinenie siedmim nitrančanom, tzv. Zlatej nitrianskej mládeži. Kauza Cermanová po tom, ako vznikla, teda potom, ako sa našlo telo zavraždenej Cermanovej, bola od počiatku médiami neuveriteľným spôsobom sledovaná. Dozvedeli sme sa, i keď nie zo spisu, ktorý má senát Najvyššieho súdu k dispozícii, že kauza Cermanová bola od počiatku veľmi dôsledne a s nasadením na tú dobu obrovského počtu pracovníkov, ako orgánov činných v prípravnom konaní, tak Policajného zboru, na dané pomery nevídaná. Na vyšetrovaní vraždy Cermanovej v roku 1976 participovalo viac ako 30 vyšetrovateľov, bolo tam nasadených viac ako 200 kriminalistov, boli v tej dobe nasadené veškeré zložky štátnej bezpečnosti, veškeré zložky cudzineckej polície, ako aj tzv. väzenská agentúra. Väzenská agentúra znamená sieť väzňov, ktorí vykonávali určitú spravodajsko-kriminalistickú činnosť priamo vo väznici a boli riadení príslušníkmi ako Zboru nápravnej výchovy, tak príslušníkmi vtedajšieho PZ, teda Zboru národnej bezpečnosti. O tomto všetkom nemal senát KS v roku 1982 ani potuchy. O tomto všetkom nemal senát NS SSR v roku 1983 ani potuchy, o tomto všetkom nemal potuchy ani senát Federálneho súdu ČSFR v roku 1990 .

Ale senát KS, ktorý rozhodoval, ktorý rozhodol a ktorého rozhodnutie sme napadli odvolaním - toto odvolanie je tu dnes pred vami - vážený senát NS, tento senát KS o tomto síce dôkazy nemal, ale potuchu o týchto skutočnostiach už mal. Mal ju preto, že mnohí svedkovia, ktorí boli vypočúvaní pred týmto senátom, vypovedali o skutočnostiach, ktoré sa udiali pred ich výpoveďami z roku 1981. Už v tej dobe, od roku 1991, vznikla oprávnená otázka, či spis, ktorým disponoval KS po vrátenie veci Federálnym súdom, je spisom kompletným, či sa niekde nenachádzajú desiatky, stovky, možno tisíce výpovedí a iných dôkazných prostriedkov, o ktorých sa vedelo, že s najväčšou pravdepodobnosťou boli v roku 1976 vykonané, ale tieto sa v spise nenachádzali. Napriek skutočnosti, že ako obžalovaní, tak aj ich obhajcovia žiadali senát KS o založenie a zadováženie týchto dôkazných prostriedkov, KS túto

žiadosť neakceptoval, dokonca o nej ani nerozhodol. Ja si dovoľím len citovať, aby bolo jasné, že hovorím o faktoch a nie o nejakých predstavách, citujem zo zápisnice KS na str. 41 z roku 2003, kde je zaprotokolované:

„Obhajca žiada, aby zástupca krajskej prokuratúry zadovážil výpovede svedkov, ktoré boli zadovážené po roku 1976 až do roku 1981, o ktorých svedkovia vypovedali a ktoré nie sú súčasťou spisového materiálu. Jedná sa o svedkov Vozárová, Urbánek, Škrobánek, Beňová, Tokár, Bónová, Komora, Klička, Babulic, Turčan, Bublincová, ide o výpovede, ktoré boli uskutočnené po začatí trestného stíhania, t. j. po 14.7.1976 a majú byť teda súčasťou trestného spisu.“

Mám za to, že pokiaľ tieto výpovede v spise nebudú, ide o zamlčovanie dôkazov. Takýchto žiadostí sa pred senát KS, ktorý v roku 2004 rozhodol, dostalo viacero, ako v písomnej podobe, tak boli prezentované priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní. Ani jednu z týchto žiadostí senát KS neakceptoval. Postačili mu dôkazy, ktoré sa nachádzajú v trestnom spise a na základe týchto dôkazov, ktoré boli výraznou mierou spochybnené práve rozhodnutím NS ČSFR, na základe týchto dôkazov rozhodol. Rozhodol tak, ako rozhodol. Rozpory, ktoré nielenže existovali v roku 1990, ale ktoré sa podstatne väčším spôsobom rozmnožili po obnovení prejednávania tejto veci v konaní a pojednávaní od roku 1991 do roku 2004. Na základe takto spochybnených dôkazov rozhodol s jednoduchým odôvodnením: „O vine súd rozhodol na základe doznávajúcich výpovedí obžalovaných a výpovedí svedkov.“

Aby sme sa teda vrátili k skutkovému stavu tak, ako bol známy senátu KS, ktorý v roku 2004 rozhodol. Senát KS mal pred sebou 24 výpovedí obvineného Kocúra. Z týchto 24 výpovedí sa v 3 výpovediach zo 16.6., 18.6. a 18.6. pred krajským prokurátorom obvinený Kocúr k trestnému činu doznal. Otázka znie, či toto doznanie, ktoré bolo prezentované aj verejnosti, tak aj zástupcom krajskej prokuratúry už pred súdom v roku 1982 ako najsilnejší a najjasnejší dôkaz, pretože to bolo jedno jediné priznanie obžalovaného, ktoré bolo uvedené v spise ako prvé, t. z. nebolo to doznanie, ku ktorému sa prišlo opakovaním výsluchov počas 2-3 mesiacov, ale bolo to doznanie, ktoré bolo od obžalovaného Kocúra prvé. Ak si ale pozrieme toto doznanie a pozrieme sa, čo k tomuto doznaníu vypovedal obžalovaný Kocúr po zrušení rozhodnutia, resp. už pred súdom v roku 1982 následne pred NS v roku 1983, pred federálnym NS a potom pred KS, je viac ako jednoznačné, že toto doznanie ako jednoznačný dôkaz neobstojí. Sú v ňom uvedené okolnosti, ktoré sa nenachádzajú v obžalobe, pretože obžalovaný Kocúr hovorí o nejakej diskotéke v horskom parku (vieme, že Cervanová sa zúčastnila diskotéky, ktorá bola v 3 km vzdialenom študentskom zariadení), hovorí o nejakom žúre, ktorý mal byť v rodinnom dome na Slavíne, (podľa obžaloby a rozsudku sa nejaký žúr mal konať v Prievoze, vzdušnou čiarou možno 10 km), hovorí sa tam o mnohých veciach, ktoré sa následne neobjavili v skutkovej vete obžaloby, ani v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku.

Je preto otázkou, či tejto doznávajúcej výpovedi KS uveril, alebo nie. Ak uveril práve tejto výpovedi, mal sa s touto výpoveďou vysporiadať, pretože my nevieme, ktorej z doznávajúcich výpovedí obžalovaného Kocúra senát KS uveril. Nám to senát KS neoznámil. Nám iba povedal, že uveril doznávajúcim sa výpovediam Kocúra. Ak to teda mala byť táto, zaujíma ma, ako sa vysporiadať s otázkou, že sú v tejto výpovedi uvedené veci, ktoré sa potom nedostali do skutkovej vety napadnutého rozsudku. Mal senát KS zato, že v tejto doznávajúcej sa výpovedi obžalovaný Kocúr - ako pri prvej svojej formálnej výpovedi - sa k určitým veciam doznával a teda v určitých veciach hovoril pravdu a v určitých veciach klamal? Načo by to robil? Buď sa teda k niečomu doznám a je potom jedno, že to následne odvolávam, ale ak je to spontánne doznanie, nemám dôvod uvádzať tam vedomé nepravdy, ak som trestný čin spáchal. Na margo toho pripomínam - čo už povedal môj kolega - všetky tieto 3 výpovede obžalovaného Kocúra sa uskutočnili bez účasti jeho advokáta. Obžalovaný Kocúr Krajskému súdu po x.-týkrát vysvetlil, ako k týmto 3 doznávajúcim výpovediam prišlo. Vysvetlil, ako ho 15.6. 1981 ráno o piatej zobrali policajti, ako sa mu venovali 48 hodín, ako doňho vtikli všetko to, čo v tej dobe už polícia vedela a ako to on následne priznal, ako tomu podľahol a ako sa podpísal pod takúto výpoveď. Otázka znie, či túto slabosť obžalovaného Kocúra máme hodnotiť ako prejav priznania alebo jednoducho prejav slabosti, ktorej sa nevyhol človek, ktorý v 26. roku života zažil to, čo zažil obžalovaný Kocúr počas tých 2 dní.

Pred Krajským súdom vypovedali dvaja vyšetrovatelia, ktorí tvrdili, že právo obžalovaného Kocúra na obhajobu počas týchto troch výpovedí nebolo porušené. KS sa tiež oboznámil s výpoveďami obhajcov z roku 1983, ktorí v tej dobe nenamietali zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní. KS sa viackrát obrátil na obžalovaných, aby zdokumentovali, ak je teda pravdou, že ich právo na obhajobu bolo porušené, či sa niekto niekedy na toto právo alebo na porušenie tohto práva odvolával, či niekto niekedy porušenie tohto práva namietal alebo či je to iba výplod nejakej obrany, s ktorou nastúpili obžalovaní a ich obhajcovia po roku 1990.

Senát KS mal pravdu. V spise sa okrem toho, že si človek urobí určitý obraz z výpovedí, ktoré sa v spise nachádzajú, sa nenachádza jediná písomná námietka obhajcu, ktorý by počas obdobia prípravného konania, čiže počas pol roka namietal porušenie práva na obhajobu. Váženy súd, takýto dôkaz sa ale nachádza. Nachádza sa v archíve v Levoči, napriek tomu, že v tomto archíve nemá čo robiť. My sme tento dôkaz predložili, znovu podotýkam, nejedná sa o nový dôkaz, alebo o dôkaz v pravom slova zmysle, jedná sa o dôkaz, ktorý v roku 1981 existoval, riadnym spôsobom bol založený do trestného spisu a neznámym spôsobom sa z tohto spisu stratil. To, že sa zachoval v archíve MV SR v Levoči je iba viac náhodou, ako pravidlom. My sme predložili senátu NS tento dôkaz ako dôkaz, že prípravné konanie bolo manipulované. Už len tento jediný dôkaz je jasným signálom, že celé prípravné konanie bolo vážnym spôsobom manipulované, pretože ak by tomu tak nebolo, nebol by tento dôkaz o porušení práva na obhajobu v roku 1981 zo spisu vyťahnutý a schovaný a pred súdmi zamlčaný, ale bol by tam, aby mal súd možnosť tento dôkaz vyhodnotiť. O tomto dôkaze nevedel ani senát KS v roku 1982, ani senát NS SSR, ani senát federálneho súdu. Vtedy senát NS ČSFR iba prikázal KS vzhľadom na námietky, ktoré tam boli vznesené, aby sa týmito skutočnosťami zaoberal a aby urobil všetko pre to, aby sa zdokumentovalo a zadovážilo, akým spôsobom

prebiehalo prípravné konanie. Ako zástupca prokuratúry, tak senát KS pre naplnenie tohto príkazu federálneho súdu neurobili nič. Rozhodli bez toho, aby tento dôkaz poznali. Senát NS ho mal k dispozícii. Pýtam sa, ako je možné vyhodnotiť zákonnosť prípravného konania, keď až senát NS SR, teda až vy, ste sa dozvedeli, že 26 rokov predtým, ako sa vec dostala ku vám, boli v kauze Cervanová zatajované dôkazy, ktoré existovali a s ktorými sa nemali možnosť oboznámiť ani obžalovaní, ani ich obhajcovia a ani súdy, ktoré túto vec rozhodovali. Ešte len na margo otázky porušenia práva na obhajobu je zaujímavé, že námietka dr. Kubala sa v spise nenachádza, zato sa tam nachádza úradný záznam z 18.6.1981 na č. listu 728, kde poručík Gerbel napísal, že dnešného dňa, t. j. 18.6. som telefonicky vyrozumel dr. Kubala, že od 14. hod. bude pokračovať vo výsluchu obvineného Miloša Kocúra - oznámenie prevzal Dr. Virdzek, ktorý uviedol, že dr. Kubal sa v budove nenachádza, ale že mu odkaz odovzdá.

Takýmto spôsobom sa snažili orgány činné v prípravnom konaní už vtedy zabezpečovať výrobou písomných dokladov alibi o porušovaní práva na obhajobu, pretože dr. Kubal jednoznačne píše, že nikdy - až do 24.6.1981 - mu žiaden orgán prípravného konania neoznámil ani deň a hodinu uskutočnenia výsluchu, ani koho bude vypočúvať.

Pri 4. svojej výpovedi obžalovaný Kocúr všetky predchádzajúce 3 výpovede odvolal. Bolo to 30.6.1981 a nebola to iba otázka, že zrazu obžalovaný Kocúr začal trestnú činnosť popierať, pretože označil svoje predchádzajúce výpovede za nepravdivé. Obžalovaný Kocúr aj jednoznačne zdôvodnil, ako prišlo k tzv. doznávajúcim 3 výpovediam z júna 1981 a prečo vypovedal tak, ako vypovedal a prečo po 2 týždňoch sa k týmto výpovediam nehánil. Obžalovaný Kocúr vo svojej výpovedi z 30.6.1981, teda 2 týždne po tzv. doznávajúcich sa výpovediach, vypovedá, že bol psychicky vyčerpaný zo štúdia po štátniciach - „z toho dôvodu som sa pri výsluchu psychicky zlomil, a preto som sa priznal k veci, o ktorej som nič nevedel a ktorej som sa ani nedopustil“. Medziiným hovorí: „... taktiež som sa nikdy nezúčastnil diskotéky na internáte L. Štúra v Bratislave v Mlynskej doline. Skutočnosti, ktoré som uviedol v predošlých zápisniciach som sa buď dozvedel od známych alebo pri samotnom výsluchu od príslušníkov verejnej bezpečnosti a z toho som si vydedukoval celú odpoveď. S Beňovou som sa stretol v roku 1978, 3 roky pred vznesením obvinenia. Náhodne mi začala rozprávať, že bola vypočúvaná, že sa jej pýtali na nitrančanov, ktorí chodia do Bratislavy do školy, ja som sa jej opýtal, či sa jej pýtali aj na mňa, keď povedala, že nie, tak som jej povedal, že nech moje meno neuvádza, nechcel som mať opletačky s bezpečnosťou“. Nato nasledovali otázky, „prečo niektorí svedkovia tvrdia, že ste sa zúčastnili diskotéky a taktiež, že ste boli videní pri únose dievčaťa“. Odpoveď: „Tito svedkovia mohli byť vyšetrovateľmi pýtajúci priamo na moju osobu, nakoľko ma poznajú z Nitry, jedná sa už o 5 rokov a mohli si vydedukovať, že som tam bol“. To znamená, že príslušníkom VB nestačilo len odvolanie výpovedi, okamžite nasledovali otázky a neboli to otázky na skutkové zistenia, ale otázky, aby sa vyjadril k iným výpovediam, ktoré o obžalovanom Kocúrovi hovoria.

Takto bol obž. Kocúr vypočúvaný až do 21.6.1981, teda po dobu necelých 3 týždňov päťkrát. Päťkrát zotrval na svojej výpovedi a 5-krát potvrdil napriek nátlaku vyšetrovateľov, že s trestným činom vraždy Cervanovej nemá nič spoločné. Následne nasledovalo od 21.7.1981 do 23.10.1981 dvanásť doznávajúcich sa výpovedí, kde na základe otázok, ktoré mu dávali vyšetrovatelia typu: ten a ten povedal, že ste robili toto a toto, vyjadrite sa k tomu, Kocúr zase pristúpil na hru, že sa začal doznávať. Aby bolo úplne jasné senátu NS, bolo to v období, kedy obžalovaný Kocúr, ako aj všetci ostatní obžalovaní vedeli, že trestný čin vraždy alebohej Cervanovej sa vyrieši a že v trestnom čine vraždy padnú hrdelné rozsudky. Mnohí z obžalovaných svoje doznávajúce výpovede odôvodňovali práve tým, že sa snažili chrániť si kožu. Pristúpili na hru, ktorú im naordinovali vtedajší vyšetrovatelia za výdatnej spolupráce znalca z odboru psychológie doc. Dobrotku, ktorý sa k tomu svojím spôsobom pri výpovedi v roku 1992 jednoznačne hlásil, naordinovali hru, keď budeš hovoriť na ostatných, tvoja vina sa zľahčuje. Je veľmi zaujímavé, že pri týchto 12 doznávajúcich výpovediach už Kocúr vynecháva z akejkoľvek aktívnej činnosti na znásilnení a vražde L. Cervanovej seba. Už iba označuje a svojím spôsobom udáva ostatných spoluobžalovaných. Neexistuje tam jedna jediná výpoveď, v ktorej by pripustil, že by on aktívne znásilnil Cervanovú, že by sa on aktívne podieľal na vražde Cervanovej. Je logické jeho zdôvodnenie pred senátom Krajského súdu, že bol nútený pristúpiť na túto hru, pretože, ak by na ňu nepristúpil, bolo by jasné, že celá vina spadne na neho. Uvedomme si, že sa písal rok 1981, uvedomme si stav, v akom sa nachádzali obžalovaní, uvedomme si, aké prostriedky a koľko osôb bolo na riešenie tejto kauzy v roku 1981 opätovne povolaných a koľko osôb na tom participovalo.

Oveľa zaujímavejšie je sledovanie výpovedí obžalovaného Andrášika. Obžalovaný Andrášik sa totiž s kauzou Cervanová nestretol až pri svojom obvinení v roku 1981, ale už v priebehu rokov 1978-1980, to znamená 2 roky po nájdení tela, 2 roky po začatí trestného stíhania. Nestretol sa s kauzou Cervanová v trestnom procese, teda vo vyšetrovaní, ktoré by malo byť uskutočnené podľa trestného poriadku, pretože v tej dobe už bolo vyšetrovanie vraždy Cervanovej prerušené od marca 1977, ale stretol sa s kauzou Cervanová cez príslušníkov federálnej kriminálnej správy Zboru národnej bezpečnosti, ktorých viedol podplukovník Pálka. V rokoch 1978-1980 bol týmito kriminalistami podľa vlastnej výpovede vypočutý asi 30-krát, pričom od 21.6. do 23.6.1978 bol aj zadržaný. Bol zadržaný na 2 dni v roku 1978, 3 roky pred vznesením obvinenia. Celé toto vyšetrovanie alebo podávanie vysvetlení alebo v dnešnom žargóne povedané „šikanovanie osoby obžalovaného Andrášika“ spočívalo iba v tom, aby rozprával kriminalistom, koho každého v Nitre pozná. To znamená, že v roku 1978 bol jeden jediný záujem, vytvoríť čo najširší okruh ľudí z Nitry, ktorí boli akýmkoľvek spôsobom navzájom priateľsky alebo inak prepojení. Následne bol obžalovaný Andrášik 15.6.1981 zadržaný. Čo je veľmi zaujímavé na tom konkrétnom dni 15.6.1981 je skutočnosť, ktorú síce Krajský súd vo svojom rozsudku spomína, ale nijak sa s ňou nevysporiadal. Dňa 15.6.1981 neboli zadržané iba osoby, ktoré boli následne obvinené z trestného činu, ale bolo celkovo zadržaných 10 osôb, všetci pochádzajúci z Nitry a všetci, ktorí prišli v posledných 2 rokoch do kontaktu s kauzou Cervanová práve cez kriminalistickú skupinu pplk. Pálku. Dôkaz sa nachádza v súdnom spise, píše sa o tejto skutočnosti aj v rozsudku. Obžalovaný Andrášik 15.6. nebol následne obvinený ako zvyšní traja, ktorí boli zadržaní, to znamená Brázda, Čerman a Kocúr, ale ešte 16.6.1981 bol v postavení svedka. To znamená, vyšetrovatelia, ktorí 15.6.1981 urobili záťah na tzv. Nitriansku skupinu ešte v tej dobe nevedeli, kto z desiatich zadržaných osôb bude svedok a kto bude

obžalovaný. Záviselo to od toho, kto akým spôsobom bude ochotný s nimi spolupracovať a participovať na ich celi: obviníť páchatelov vraždy Cermanovej. Obžalovanému Andrášikovi bolo v tej dobe ponúknuté, a dôkaz je práve v tom, že ako jediný bol vypočúvaný zo štyroch následne obvinených ako svedok, že keď usvedčí akýmkoľvek spôsobom svojho priateľa Čermana, zostane v pozícii svedka. Z výsluchu, ktorý je v spise, kde bol vypočutý ako svedok, na túto hru nepristúpil a neusvedčoval Ing. Čermana. Následne na druhý deň bol obvinený a zapadol do skupiny vtedy štyroch obvinených osôb. Z ostatných šiestich zadržaných, medzi ktorými bola aj svedkyňa Vozárová, svedok Okenka, svedok Škrobánek, svedok Urbánek a svedkyňa Beňová – tí následne prijali úlohu svedkov.

P obvinení vypovedal obžalovaný Andrášik 33-krát. Z 33 výpovedí prvých 20 výpovedí až do 25.8.1981 kategoricky odmietal akúkoľvek svoju participáciu na danom prípade. A zase spomeniem zákonnosť výsluchov a judikát - precedens Najvyššieho súdu z roku 1968, že obvinený nemá byť k doznaniu akýmkoľvek spôsobom donucovaný. Obžalovaný Andrášik už 24.6.1981 na čísle listu 790 dostal otázku, aby popísal dom na Varinskej ulici v Prievoze. Nie preto, že by sa zúčastnil akejkoľvek udalosti na tomto dome, ale preto, že v tomto dome 3 roky predtým spolu s Ing. Čermanom býval. Ja sa pýtam, z akého dôvodu vyšetrovatelia položili obžalovanému Andrášikovi túto otázku, keď nikto z obvinených, ani zo svedkov k 24.6.1981 o tomto dome nevypovedali. Na pol strane obžalovaný Andrášik veľmi detailne popisuje, kde sa tento dom nachádza, ako vyzerá a čo v ňom je. Je obdivuhodné, že následne vo výpovediach niektorých svedkov deň na to, dva dni na to, týždeň na to, sa objavujú popisy tohto domu, ktoré korešpondujú s výpoveďou obžalovaného Andrášika. Popisy domu, o ktorých zástupca prokuratúry povedal v roku 1982 pred senátom Krajského súdu, že nemali ani len potuchu o tom, kde by sa mohol uskutočniť tzv. žúr a že až svedkovia a obžalovaní, ktorí sa toho žúru zúčastnili, popísali tento dom a od nich sa to dozvedeli. Prvá výpoveď a prvý podrobný popis tohto domu, pretože predtým, ako som už spomínal, obžalovaný Kocúr tápal a hovoril niečo o nejakom Slavine. Svedkyňa Vozárová, následne obvinená, aj odsúdená, vypovedala o nejakom mieste, ktoré absolútne nedokázala špecifikovať. Svedkyňa Beňová to isté. Nikto nikdy pred touto výpoveďou Andrášika tento dom nespomínal. Andrášik už 24.6.1981 detailne popísal dom, v ktorom býval na private po dobu 3 rokov. Už v tejto výpovedi 24.6.1981 dostával otázky typu: „Uvedte prečo a z akého dôvodu ste sfackovali študentku Cermanovú?“ Bola to otázka, ktorá nasledovala na to, že nepozná Cermanovú a nikdy v živote s ňou neprišiel do kontaktu, nikdy v živote ju nevidel. Na to dostal takto kladenú otázku. Ďalšia otázka: „Ako to bolo pri vode s Ľudmilou Cermanovou?“ Vážený súd, to nie je otázka na doplnenie nejakej výpovede. To sú sugestívne kapiózne otázky, aby dokázali Andrášikovi vyšetrovatelia a orgány činné v prípravnom konaní, že ho dostanú kedykoľvek tam, kam oni potrebujú.

Ďalší výsluch, ktorý sa konal deň na to – 25.6.1981 začína otázkou: „Svedok Okenka vo svojej výpovedi uvádza, že ste z diskotéky kritického dňa odišli skôr, nie ako uvádzate - medzi 23:30-24:00 a počas odchodu z diskotéky ste nasadli do auta Romana Brázdu. Vyjadrite sa k tomu?“. Výpoveď, ktorá nasledovala deň po výpovedi, ktorú som spomínal, nebola výpoveďou, kde mal svedok Andrášik doplniť niektoré skutočnosti, bola výpoveďou, kde mu vyšetrovatelia dávali konkrétne otázky, podotýkam, bolo to 10 dní po vznesení obvinenia, čo kto vypovedal a aby sa k tomu vyjadril. Všetky tieto výpovede, týchto 20 Andrášikových výpovedí, keď si ich prečítal a dúfam a som presvedčený, že senát Najvyššieho súdu si ich prečítal, je z nich jednoznačné, že po dobu 3 mesiacov sa z takto formulovaných otázok dozvedel obžalovaný Andrášik kompletne a detailne o celom dejí, ktorý sa mal uskutočniť a ktorý bol následne podkladom pre obžalobu a odsudzujúce rozsudky.

Napr. 30.6. 1981: „....svedok Varga vo svojej výpovedi uvádza, že ste spolu s nitrančanmi na diskotéke v kritický večer na organizovali žúr“. Odpoveď: „Meno Varga mi nič nehovorí. Nepoznám.“

Svedok Okenka vo svojej výpovedi uvádza, „že ste z diskotéky odišli skôr a že ste sa sústredili (nitrančania) vo vestibule internátu.“

Odpoveď: „Bol som v spoločnosti s Francúzkami a nič som neorganizoval“.

Celá výpoveď, 2 otázky, 2 odpovede.

O dva dni na to: „ svedok Urbánek vo svojej výpovedi uvádza, že ste mu počas diskotéky povedal, že po skončení sa pôjdete niekde zabaviť na súkromný byt a navrhol ste mu, aby išiel s vami. Vyjadrite sa k tomu?“ „Svedok Urbánek keca voloviny.“

Otázka: „Svedok Okenka vo svojej výpovedi uviedol, že ste z diskotéky odišli skôr.“

Štvrtýkrát tá istá otázka v priebehu týždňa. Má takéto vyšetrovanie akýkoľvek náznak zákonnosti postupu orgánov činných v prípravnom konaní?

Vážený súd, toto sú dôkazy, ktoré sa nachádzajú v spise, toto nie sú utajené dôkazy! Toto je niečo, s čím sa súd musí vysporiadať! Obžalovaní tvrdia, že na nich bol vyvíjaný nátlak! 20 výpovedí od Andrášika v tomto razení, 20-krát sa vyjadruje, že s tým nemá nič spoločné.

Výpoveď z 3.7.1981, deň na to“ „svedok Varga vo svojej výpovedi uviedol, že ste vo vestibule boli aj vy a ostatní nitrančania, ktorí sa tam sústredili po odchode z diskotéky. „

Odpoveď: „Nepamätám sa, že by som tam bol. „

„Svedok Varga tvrdí, že Kocúr s Urbánkom mali pre nejaké dievča konflikt. Nepamätám sa, že by som bol prítomný nejakému incidentu.“

„Svedok Urbánek vo svojej výpovedi uviedol, že vo vestibule, kde ste boli aj vy a iní, stál s jedným dievčaťom, ktoré popisuje, pričom Kocúr chcel, aby toto dievča išlo s ním.“

Urbánek urobil to, Urbánek strelil tomu, Kocúr tomu.... Dopodrobna výpovede, ktoré následne stáli ako kostra skutkovej podstaty trestného činu k obžalobe.

Výpoveď 6.7.1981: „Kocúr vo svojej výpovedi dňa 16.6 vypovedal, že ste 9.7. po odchode z diskotéky z vestibulu Vy a ostatní nitrančania nasadli do auta Romana Brázdu na parkovisku. Uvedte osádku vozidla, čo ste robili po nasadnutí a kam ste išli“.

Advokát bol vo svojom prednese prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Tieto dôkazy sa nachádzajú v spise, nemusíte ich opakovať pán doktor.“

JUDr. Allan Bohm:

Vážený súd, ja ich čítam preto, pretože ja som presvedčený, že sú známe. Ja som ale žiaľ, nech som študoval rozhodnutie Krajského súdu akokoľvek podrobne, nenašiel jedno jediné slovo na posúdenie týchto dôkazov. Napriek tomu, že Federálny Najvyšší súd to vyslovene Krajskému súdu prikázal. A ja začínam mať obavu, či boli Krajskému súdu tieto dôkazy známe. Že mu sčasti boli známe obsahy týchto výpovedí, je viac ako zrejmé, pretože sa nachádzajú v tom opise, na tých 84 stranách napadnutého rozsudku. Ja hovorím o niečom úplne inom, ja hovorím, ako prebiehalo toto dokazovanie. Ako prebiehalo prípravné konanie v roku 1981. Ako sa objavila a kde sa zrazu vzala nejaká doznávajúca výpoveď, pretože ja som si v novinách v roku 1981 ako študent gymnázia prečítal, že polícia chytila páchatel'ov, usvedčila ich a títo sa doznali. Ja ako občan Československej republiky som ani len netušil, ako vzniklo konkrétne doznanie obžalovaného Andrášika. Ale ja som sa žiaľ ani v rozsudku, keď som sa tejto veci začal venovať ako obhajca a oboznámil som sa s týmito dôkazmi, ani v napadnutom rozsudku nedočítal, ako boli tieto výpovede a skutočnosti, ako k týmto výpovediam došlo, a zákonnosť týchto výpovedí, ako sa s ňou vporiadal senát Krajského súdu. 13.7. 1981 obžalovaný Lachman vo svojej výpovedi...

Advokát bol vo svojom prednese opäť prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Nie je nutné čítať tieto dôkazy, tie sú známe súdu“.

JUDr. Allan Bohm:

Po dobu 3,5 mesiaca, kedy obžalovaný Andrášik bol vypočúvaný 20-krát spôsobom, ako som tu názorne predviedol, kde celých 20 výsluchov nesmerovali k ničomu inému, než za každú cenu sledovať zdeptanie a vynútenie doznania od obžalovaného Andrášika, treba mať na pamäti, že počas tých 3,5 mesiaca na práci orgánov činných v prípravnom konaní neparticipovali iba vyšetrovatelia, ale tiež spoluväzni, konkrétne napr. spoluväzeň Fagan. Vec, ktorou sa mal znovu zaoberať KS (prikázal to Federálny Najvyšší súd) a ktorú Krajský súd vzhľadom na uplynutie času pominul, upustil od nej. Ovšem skutočnosť, ktorá Krajskému súdu bola preukázaná a bola preukázaná práve výsluchom docenta Dobrotku z roku 1992, čiže existuje dôkaz. Nie je pravda, že sa nepodarilo Krajskému súdu zadovážiť dôkazy o nátlaku alebo p používaní tzv. väzenskej agentúry. To znamená v spolupráci a nasadzovaní na určitých obvinených väzňov, ktorí sa grupovali z radov sadistov a spol. Znalec docent Dobrotka jednoznačne hovorí, že o tomto vedel, že títo väzni boli nasadzovaní a on ako člen vyšetrovacieho tímu, vyšetrovacej skupiny mal proti tomu výhrady a vytýkal to.

K zlomeniu Andrášika prišlo 27.8.1981. Obžalovaný Andrášik viackrát uviedol, ako pred Krajským súdom v roku 1982, tak pred Najvyšším súdom „a vlastne uvádza to až doteraz, čo bolo príčinou tohto jeho kapitulovania, toho jeho následného tzv. doznávania. Cez takéto otázky vyšetrovateľov bolo obžalovanému Andrášikovi naznačované, že keď bude popierať, zostane v tom sám. Všetky otázky, tak ako mu boli kladené, boli výlučne alebo predovšetkým o tom, že mu bolo hovorené: „Ten a ten povedal, že ty si urobil toto a toto“. 20-krát po sebe v priebehu 2,5 mesiaca. Obžalovaný Andrášik sa dostal do stavu, kedy pochopil, že celý tento prípad môže skončiť tak, že nakoniec on, ako tzv. popierajúci, bude odsúdený za všetkých tých tzv. priznávajúcich. Dňa 26.7.1981, teda deň pred svojím prvým doznáním, tvrdí obžalovaný Andrášik, že ho navštívil jeho vyšetrovateľ Lamačka spolu s vyšetrovateľom Taligom. Tvrdí, že vtedy ho primáli k tomu, aby sa doznával. Na druhý deň totiž už ráno čakal pred väznicou jeho obhajca, ktorý sa predtým veľmi sporadicky zúčastňoval. Ako sme sa dozvedeli z úst vtedajšieho dozorujúceho prokurátora, tento prokurátor si potrpel na to, že keď sa niekto priznáva, aby mal pri tom svojho obhajcu. Obžalovaný Andrášik tvrdí, že v ten deň došlo k jeho zlomeniu. Svedok, vtedajší vyšetrovateľ Taliga, ako aj svedok - vtedajší vyšetrovateľ Lamačka pred súdom potvrdili, že nikdy v živote sa takéhoto neformálneho „výsluchu“ nezúčastnili. Buď absolvovali alebo realizovali výsluch v zmysle trestného poriadku a všetky zápisnice z týchto výsluchov sa nachádzajú v spise, alebo sa žiadneho iného informatívneho alebo akéhokoľvek iného výsluchu nezúčastnili. To je zdokumentované a to senát Najvyššieho súdu má. Je to z ich výpovedí v roku 2003 pred senátom Krajského súdu, kde sa dištancujú od akéhokoľvek iného výsluchu, ako tie, ktoré sú založené v súdnom spise.

Stala sa zaujímavá vec. Keď sa nám po 6 mesiacoch podarilo navštíviť archív Ministerstva vnútra, bol tam uložený jeden dokument. Dokument je označený ako záznam a je na ňom číslo vyšetrovacieho spisu presne to, pod ktorým bola vyšetrovaná kauza Cervanová od roku 1976. To znamená dokument, ktorý súvisí s vyšetrovanou kauzou, a teda mal byť súčasťou spisu. Tento záznam vypracoval poručík Taliga a poručík Kováčik a zároveň z toho záznamu vyplýva, že pri tzv. vyťažovaní bol prítomný vyšetrovateľ VB poručík Lamačka, ktorý vyšetroval obvineného Andrášika. Čiže aj vyšetrovateľ, aj poručík Taliga, obidvaja prítomní 26.8.1981. Obidvaja písali o tom dokonca písomný záznam, ktorý nikdy nemal uzrieť svetlo sveta, pretože bol následne založený do archívu, miesto toho, aby bol v súdnom spise. Áno, z toho pohľadu potom výpoveď obžalovaného Andrášika, že dňa 26.8.1981 sa uskutočnilo niečo, čo ho zlomilo a preto deň na to, 27.8.1981, začal spolupracovať „s orgánmi činnými v trestnom konaní“ na tzv. pripúšťaní alebo svojom doznávaní, je logická. Ovšem znovu podotýkam, všetky tie doznanie Andrášik nechápe vo vlastnom doznaní seba samého, ale v usvedčovaní ostatných.

A tento záznam hovorí: Dôvod vyťaženia: v máji 1976 v Bratislave v okolí reštaurácie Štefanka neďaleko Stepsclubu došlo k vtiahnutiu Vieru Šťastnej, bytom Banská Bystrica, do auta poľský Fiat bledej farby. K únosu došlo tak, že neznámy mládenec volal Vieru Šťastnú, aby išla s ním. Keď odmietla, vytrhol jej z ruky tašku s dokladmi a potom ju následne vtiahli do vozidla, kde sa nachádzali štyria chlapi vo veku 20-22 rokov a odviezli ju do neznámeho rodinného domu, kde ju všetci znásilnili. Potom ju odviezli naspäť do mesta, kde ju vyložili s tým, že jej pohrozili, aby ich neudala. V rodinnom dome bola skoro celú noc, nachádzala sa tam nejaká žena atď. Vzhľadom k tomu, že ide o neobjasnený prípad, ktorý má zhodné znaky s prípadom Cervanovej, bolo rozhodnuté vyťažovať obžalovaného

Andrášika k prípadu Viery Šťastnej. Vážení súd, prípad, ktorý sa nikdy v živote neudial. Vymyslená konštrukcia, vymyslený dôvod návštevy obžalovaného Andrášika, vymyslené skutočnosti, ktoré veľmi korešpondovali s tým, čo bolo kladené obžalovanému Andrášikovi za vinu a následne sa tu uvádza: Pri vyťažení bol prítomný vyšetrovateľ Lamačka. Počas vyťažovania a kladení otázok sa Andrášik správal veľmi nervózne, bol nekludný a nebol ochotný vypovedať na kladené otázky, avšak bol ochotný sa zhovárať o bežných veciach. K prípadu únosu a znásilnenia Viery Šťastnej sa nevyjadroval. Nevedel uviesť, čo robil v máji 1976. K otázke, ako často chodil Brázda do Bratislavy na vozidlo jeho otca a ako často sa s ním v Bratislave stretol, pretože dovtedy to všetko popieral, odpovedal, že nevie, nepamätá si. Brázda do Bratislavy chodil, či bol niekedy aj autom, nevie. Počas vyťaženia sa Andrášik neustále vypytoval na prípad Cervanovej. Či tam bude uložený trest smrti, aký trest môže dostať on a či by nebolo výhodnejšie, keby o veci vypovedal. Zaujímalo ho, čo vypovedali ostatní a čo svedkovia. Keď mu neboli davané odpovede, bol ešte nervóznejší. Zaujímala ho otázka, či by sa zlepšilo jeho postavenie, ak by vypovedal. Bolo mu vysvetlené, ako sa berie výpoveď obvineného a že priznanie je poľahčujúca okolnosť. Andrášik následne sa vyjadril, že chce vypovedať o všetkom, lebo si to už rozmyslel.

Inými slovami, vyšetrovateľ Lamačka, spolu s vyšetrovateľom Taligom navštívia na tzv. neformálnom výsluchu alebo informatívnom výsluchu s vymyslenou kauzou, ktorá nesie znaky trestného činu, z ktorého je obžalovaný Andrášik obviňovaný, vo väznici po 2,5 mesiaci tzv. popieraní alebo nepriznávania sa obžalovaného Andrášika, vidia, že je zlomený, že ho vôbec prípad vymyslenej kauzy nejakej Viery Šťastnej nezaujima, jediné, čo ho zaujíma, ako si môže zachrániť krk. Vie, že bude udelený trest smrti. Vie, že niekto zo siedmich spoluobžalovaných pravdepodobne zomrie na šibenici. A nechce to byť on. Na druhý deň (tá výpoveď už je v spise, tento záznam tam nie je) už obžalovaný Andrášik vypovedá, kto všetko bol na diskotéke, kto všetko bol na priváte, kto a čo robil pri nejakom termálnom jazierku, zjavne hovorí o skutočnostiach, ktoré mu 2,5 mesiaca predtým boli podrobnými otázkami dodané a o ktorých sa dozvedel z podrobných otázok a prvýkrát sa tzv. doznal. Stalo sa to v čase, keď Viera Vozárová oznámila, že bola na sústreďení, v čase, keď hlavný vtedajší korunný svedok, ktorý mal preukázať vinu obžalovaných, sa nejakým spôsobom stratil.

Doznanie Andrášika bolo následne využívané pri ďalších výpovediach u mojich klientov – u Ing. Beďača a Ing. Čermana, pretože doznanie Andrášika bolo pre vyšetrovateľov a pre orgány činné v prípravnom konaní v roku 1981 prvoradou vecou. Stala sa ale zaujímavá vec. Nasledovalo 7 výsluchov v priebehu 1,5 mesiaca, kde vždy iba obžalovaný Andrášik upresňuje niektoré skutočnosti tak, aby zapadali do celkového deja a zapadali do ostatných tzv. usvedčujúcich alebo priznávajúcich sa výpovedí. Pri všetkých týchto siedmich výsluchoch – znovu opakujem – obžalovaný Andrášik ani raz neoznámil alebo sa teda nepriznal on k akémukoľvek aktívnemu konaniu. Vždy to bola iba tá tzv. záchrana vlastnej kože, čiže keď niekto má dostať trest smrti, nech to nie je on.

Môžeme klásť za vinu Ing. Andrášikovi, že sa vo svojich 25 rokoch rozhodol zachrániť si vlastný život aj za cenu, že bude obviňovať nevinných spoluobžalovaných??? Možno ho brať zato na zodpovednosť???

Je takýto poklesok alebo takéto zlyhanie dôvodom, pre ktorý treba raz a pre vždy odsúdiť siedmich alebo šiestich obžalovaných a poukázať práve na takéto doznávajúce výpovede, tak ako to urobil senát Krajského súdu???

Ja som sa práve snažil, vážený senát, vysvetliť alebo popísať 33 výpovedí, ktoré máte k dispozícii a ktoré bezpochyby poznáte. Senát Krajského súdu pri svojom odsudzujúcom rozsudku sa obmedzil iba na jedno jediné konštatovanie: „Za rozhodujúce zobral doznávajúce výpovede, okrem iného, obžalovaného Andrášika“. Ktoré??? Vážení senát, ja to neviem, mne to nenapísal Krajský súd, preto sa toho domáham! Preto som vám z týchto výpovedí čítal, aby sme - snáď spoločne skúsili nájsť, čo viedlo senát Krajského súdu, aby mu postačovali tzv. doznávajúce výpovede, to znamená 7 z 33 na odsúdenie a potvrdenie rozsudkov z roku 1982.

Dňa 8.12.1981 sa ale stala ďalšia zaujímavá vec. Obžalovaný Andrášik trval na svojom opätovnom vypočutí, napriek tomu, že jeho výsluchy už v zásade výsluchy skončili (tie skončili niekedy v 10.-11. mesiaci) a vypovedá nasledovne: „Konštatuje sa, že obvinený si priniesol k výsluchu poznámky, ktoré predložil vyšetrovateľovi a uvádza: Odvolávam svoje výpovede, ako odôvodnenie by som uviedol nasledovné: Dňa 9.7. som sa vo večerných hodinách a následnú noc som trávil s Františkom Čermanom a dvomi Francúzskami – sestrami Cohenovými. Boli sme u manželky Františka Čermana – Marcely Bónovej. Únosu, znásilnenia a vraždy Cervanovej som sa nezúčastnil a ani o nej nič neviem. Vzhľadom k tomu, že sa piati z obžalovaných takisto doznali k svojej účasti na tomto zločine, som presvedčený, že sa to mohlo stať len následkom konštrukcie, ktorých obeťou som sa stal i ja, pretože ja nie som ani násilník, ani vrah, a predsa som sa k takému niečomu doznal.“ (Dňa 8.12. si ešte obžalovaný Andrášik myslel, že piati spoluobžalovaní sa doznali k tomu, k čomu sa doznal aj on, čo nebola samozrejme pravda.) Cítim potrebu ozrejmiť pohnútky, ktoré ma viedli k neuváženenému, nezodpovednému, a najmä nepravdivému spísaniu zápisnice zo dňa 27.8.1981 (to je tá, čo nasledovala po tom úradnom zázname) a všetky z nej vyplývajúce úkony, ktoré boli následne urobené. Už v predchádzajúcich výsluchoch, robených od roku 1978, kedy som po prvýkrát zistil, že sa dá s nevinným človekom jednať aj neľudsky...

Advokát bol vo svojom prednese tretíkrát prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Upozorňujem, že to je známe, táto výpoveď pána Andrášika, aj vo svojich odvolaniach to popisuje veľmi podrobne, prečo a ako mením výpoveď, ale prečo sa priznávam. Keby ste mohli pokračovať ďalej“.

JUDr. Allan Bohm:

Inými slovami, veľmi jednoznačne a podľa názoru obhajoby dosť logicky vysvetlil, ako došlo k jeho siedmim doznávajúcim výpovediam. Napriek tomu, ani táto výpoveď sa nikde neobjavuje v rozsudku Krajského súdu v rámci tzv. hodnotenia dôkazov.

Obžalovaný Lachman. 23.6.1981 bol zadržaný ako svedok. Následne, 25. a 26.6.1981 zadržaný a zase vypočutý ako svedok. O tri dni nato, zase zadržaný a zase vypočutý ako svedok. 6.7.1981 vzatý do väzby a obvinený. Trikrát orgány činné v prípravnom konaní pri vypočutí svedka Lachmana potrebovali tohto zadržať a zavrieť. Buď na 24 hodín alebo na 48 hodín. Tieto skutočnosti sú popísané alebo sú konštatované v napadnutom rozsudku Krajského súdu. Mne v danom rozsudku chýba, ako sa s touto skutočnosťou Krajský súd vysporiadal. Ako sa vysporiadal s tým, či bolo potrebné svedka Lachmana trikrát predviesť, trikrát ho zadržať, v jednom prípade dokonca na 48 hodín ako svedka.

Obžalovaný Lachman bol vypočutý 17-krát. Počas prvých 6 výpovedí sa absolútne dištancuje od všetkého. Ale z týchto výpovedí (nechcem ich čítať, súd ich pozná, možno by viac zaujímali verejnosť) jednoznačne vyplýva, že Lachman je osoba, ktorá je ochotná spolupracovať. Počas týchto 6 výpovedí, v ktorých tvrdí, že bol v nejakom pohostinskom zariadení a nebol na diskotéke a že tam poznal Brázdú a podobne, bol ochotný každý deň pripustiť niečo nové. Najprv mal byť na nejakom pohostinskom zariadení niekde v Dúbravke, na 5. deň už to pohostinské zariadenie bolo v blízkosti internátu a už tam bol aj Brázdza, už tam bol aj Dúbravický. Nikto nikdy neskúmal, akým spôsobom týchto 6 výsluchov prebiehalo. Akým spôsobom dochádzalo k doplneniu týchto skutočností. Kto a akým spôsobom manipuloval s obžalovaným Lachmanom, ktorý sa zrazu objavil vo väzbe.

Následne, od 30.7.1981 sa zmenila taktika a pristúpilo sa a postupovalo sa voči obžalovanému Lachmanovi presne tak, ako proti obžalovanému Andrášikovi. Ten a ten povedal, že si urobil to a to, vyjadrí sa k tomu. A takýmto spôsobom prebiehalo ďalších 6 výsluchov.

Obžalovaný Lachman bol jediný obžalovaný, ktorý na svojich, tzv. doznávajúcich výpovediach zotrval. Jediný obžalovaný, ktorému sa zotrvanie na svojich doznávajúcich výsluchoch aj oplátilo.

Až v roku 1991 pred senátom Krajského súdu obžalovaný Lachman prvýkrát vypovedá o akejsi dohode, ktorú urobil ešte s orgánmi činnými v prípravnom konaní. O dohode, že keď bude usvedčovať spoluobžalovaných, bude na tom podstatne lepšie ako oni. Na dohode, ktorá síce nikde nie je na papieri, ale to, že existovala a že sa plnila, sa vinie s obžalovaným Lachmanom od roku 1981 až do roku 1983. Obžalovaný Lachman, ako jediný, napriek tomu, že sa zúčastnil, podľa jeho vlastných slov, vraždy Ľ. Cervanovej a priznal sa k tomu, nebol za vraždu Ľ. Cervanovej ako jediný odsúdený. Dostal 4 roky za pokus znásilnenia, pretože podľa rozsudku sa nakoniec ani len znásilnenia aktívne nezúčastnil. Ale vždy existovala poistka.

Keď si dobre pozriete kompletný spis, ktorý máte pred sebou, je tam záznam, kde pán doktor Mader, ktorý bol predsedom senátu Najvyššieho súdu v roku 1983, ktorý prejednával a rozhodoval vo veci kauzy Cervanová, dáva súhlas na návrh obžalovaného Lachmana vo väznici deň pred verejným zasadnutím pre pplk. Pálku. Nikto nikdy sa nevyjadril a ani senát Krajského súdu napriek tomu, že tiež túto skutočnosť poznal, sa nikto nikdy nezaoberal s tým, z akého dôvodu potreboval pplk. Pálka, alebo vtedy už plukovník, stretnúť sa deň pred odvolacím pojednávaním s obvineným Lachmanom. Jedno je isté, ešte pred začatím odvolacieho pojednávania v roku 1983 existovala určitá poistka voči obžalovanému Lachmanovi. A práve v tom, že zástupca Generálnej prokuratúry podal odvolanie voči vine vo vzťahu k obžalovanému Lachmanovi a žiadal zmeniť rozsudok tak, že aj obžalovaný Lachman bude uznaný za trestný čin vraždy. Po výpovedi obžalovaného Lachmana pred odvolacím senátom Najvyššieho súdu zotrval na svojich doznávajúcich výpovediach a následne nato (a zase je to z protokolu z odvolacieho pojednávania zrejme) zobral zástupca Generálnej prokuratúry odvolanie voči Lachmanovi späť. Áno, obžalovaný Lachman hovoril o nejakej dohode. Nikto nikdy túto dohodu nevidel, nikto nikdy, okrem výpovedi obžalovaného Lachmana po roku 1990, takúto dohodu nepreukázal. Pýtam sa ale, v konaní orgánov činných v trestnom konaní pred Najvyšším súdom v roku 1983 neznamená naplnenie nejakej dohody? Keď budeš a keď urobíš to, my urobíme toto? Obžalovaný Lachman za svoje usvedčovanie ostatných, pretože on dnes resp. od roku 1990 jasne vysvetlil, prečo sa doznával a prečo usvedčoval nevinných, za túto svoju lojalitu dostal iba 4 roky.

Následne tu máme výpovede troch ďalších obžalovaných, ktorí sa nikdy počas celého prípravného konania k trestnému činu nedoznali. Vždy sa od neho tvrdým spôsobom dištancovali. Nikdy ani len nepripustili náznak nejakej kolaborácie. Dá sa povedať, na všetkých týchto obžalovaných boli nasadzované tie isté vyšetrovacie metódy a prostriedky, ako boli nasadené na Andrášika, Lachmana a Kocúra. Napriek tomu, títo traja zostali tzv. nezlomení. Boli im kladené rovnaké otázky, bolo s nimi narábané cestou tzv. väzenskej agentúry rovnako ako s týmito tromi, ale zostali nezlomení. Zostali tvrdí, zostali pevní. Všetci traja aj vysvetlili, prečo tomu tak bolo.

V tejto súvislosti, to znamená k otázkam tzv. vynútených priznaní, ako túto otázku žiadal dôsledne preskúmať a prešetriť Federálny najvyšší súd, zostala zo strany Krajského súdu práve nezodpovedaná aj otázka nasadzovania tzv. väzňov. Ja už som spomínal a dovoľm si v tomto prípade iba jednou vetou poznamenať, že od tzv. väzenskej agentúry alebo nasadzovania väzňov na obžalovaných v prípade kauzy Cervanová sa dištancovali všetci vyšetrovatelia, všetci prokurátori a všetci, čo mali v rámci prípravného konania s týmto prípadom čo dočinenia. Nikto nikdy nepripustil pri svojich výsluchoch, kde boli vypočúvaní ako svedkovia a mali hovoriť pravdu pred senátom Krajského súdu po roku 1990, pretože dovtedy to nikoho nezaujímalo, že by takéto niečo existovalo. Objavili sa síce v tlači nejaké svedectvá nejakého Janžetiča a spol., ktorého našli novinári, pretože Krajský súd nedokázal nájsť žiadneho z týchto väzňov, ktorí boli popísaní a identifikovaní zo strany obžalovaných. Najvyšší súd má však

k dispozícii, a mal to rovnako aj Krajský súd v Bratislave, výpoveď doc. dr. Geju Dobrotku, CSc., ktorý sám a jednoznačne dňa 16.9.1993 pred senátom Krajského súdu vypovedal, že bol členom päťčlennej skupiny zaoberajúcej sa týmito prípadom, do prípadu ho prizval s nejakým súdnym lekárom, aby sa podieľal na znaleckej činnosti. Päťčlenná skupina pracovala pod vedením mjr. Jiskru. Pokiaľ ide o svedka Janžetiča – osoba, ktorá mala byť najaktívnejšia z tzv. väzenskej agentúry alebo teda z nasadených väzňov, bolo chybou, že ho niekto do tohto konania zatiahol, pretože tento svedok bol nekontrolovateľný. Ja som aj vytkol vyšetrovateľovi teda, že tohto svedka nasadili. Tohto svedka som nebral ani do úvahy a o tom, že bol nasadený som sa dozvedel od policajtov, ktorým som to vytkol. Vedel som, že takto nasadeným okrem Janžetiča bol aj jeden, ktorý bol sadista. Myslím, že sa volal Fagan.

Toto vypovedá znalec, ktorý tvoril najužší vyšetrovateľský tím, alebo teda skupinu, ktorá analyzovala a rozoberala každý deň, ako sa uberá a kam speje vyšetrovanie kauzy Cervanová. Dnes už pán doc. Dobrotka nežije, ale jeho svedectvo z roku 1993 tu je. Napriek tomu, v odsudzujúcom rozsudku Krajského súdu, v napadnutom rozsudku nie je ani len zmienka o tejto výpovedi, práve naopak, je tam konštatovanie, že súdu sa nepodarilo zabezpečiť dôkaz, že by na obžalovaných boli nasadzovaní spoluväzni. Napriek tomu, ale v spise sa nachádza výsluch svedka Janžetiča, recidivistu a kriminálnika, ktorého vypočúval osobne zástupca krajského prokurátora dr. Valašik, ktorý bol vypočutý už po oboznámení a ktorý tam splietal nejaké úvahy ohľadom Brázdu. To, že títo väzni, títo sadisti, títo recidivisti boli nasadzovaní na 25-ročných vysokoškolákov, ktorí prvýkrát v živote sedeli v nejakej cele, svedčí o tom, akým smerom a ako sa uberala zákonnosť vyšetrovania tohto prípadu.

Federálny najvyšší súd prikázal vo svojom zrušujúcom rozhodnutí nielen sa zaoberať tzv. vynútenými alebo nezákonnými doznávajúcimi výpoveďami obžalovaných, ale tiež tzv. vynútenými výpoveďami svedkov. Jednalo sa hlavne o svedkov korunných.

Asi najstrašnejším výkričníkom celého prípravného konania je postup, aký zvolili orgány činné v trestnom konaní voči tzv. korunnej svedkyňi MUDr. Viery Vozárovej. Len preto, že niekedy v roku 1980 podľahla Dr.- Vozárová - ako žena v druhom stave - nátlaku kriminalistickej skupiny, vedenej plk. Pálkom, zničila táto kauza navždy život. Nikto jej ho nevráti. Prišla o dieťa, prišla o rodinu, prišla o manžela, prišla o všetko. Len preto, že chvíľami podľahla nátlaku, ktorý bol na ňu zo strany orgánov činných v prípravnom konaní vykonávaný a následne po nejakom čase, týždni, dvoch týždňoch, troch týždňoch sa spamätala a išla vysvetľovať týmto istým orgánom skutočnú pravdu. S touto ženou, a to si tu dovoľím povedať, sa zachádzalo neľudsky.

Svedkyňa Vozárová sa dostala do prípadu kauzy Cervanová začiatkom roku 1980. Ako strašne veľká plejáda rôznych ľudí, ktorí boli podobného ročníku a bývali v Nitre. Celá kauza Cervanová sa po nastúpení kriminalistickej skupiny plk. Pálku začala orientovať z určitých dôvodov na Nitru. Tieto dôvody nikto nikdy nepopísal, nikde neexistujú, jeden jediný raz o nich hovoril samotný plk. alebo plk. Pálka pred senátom Federálneho Najvyššieho súdu v Prahe. To bol jediný senát, ktorý si dovoľil hneď po revolúcii tohoto človeka vypočuť. Tohto človeka nikdy nevypočuli slovenské súdy ani pred rokom 1990, ani následne po ňom. Napriek tomu, že o výsluch tohoto svedka, ktorý je svojím spôsobom korunným svedkom, ktorý vedel asi najviac svetla vniesť do kauzy Cervanová, napriek tomu, že o to obžalovaní a jeho obhajcovia Krajský súd žiadali.

Ako hovorí svedkyňa MUDr. Vozárová, začiatkom roku 1980 si ju zavolať Pálka a pýtal sa jej na všeobecné veci, koho z Nitry pozná, koho nepozná, s kým sa kamaráti, s kým sa nekamaráti. A či pozná nejakého Andrášika a nejakého Čermána. Vtedy mu povedala, že nepozná v zásade nikoho. Nasledovali 3 mesiace a v apríli 1980, kedy si ju už plk. Pálka nezavolať, ale dal si ju predviesť a zavrel ju v treťom mesiaci tehotenstva do cely predbežného zadržania. Bez dôvodu, bez akéhokoľvek odôvodnenia, iba s odôvodnením, že mu nehovorí pravdu. Nič mu nepovedala dovtedy, ale on ju zavrel preto, že mu vraj nehovorí pravdu. Tam, do cely predbežného zadržania, tak ako ona hovorí, jej predviedli najprv osobu Urbánka, ktorý jej do očí povedal, že bola 9.7.1976 na nejakej diskotéke, na druhý deň jej predviedli nejakú osobu Andrášika, ktorý jej takisto do očí povedal, že bola na diskotéke s nimi 9.7.1976. Ako sama hovorí, tieto dve nepravdivé obvinenia do očí ju zlomili a začala s plk. Pálkom, skúseným kriminalistom, komunikovať.

O tom, ako komunikácia prebiehala, svedčí jej výpoveď z roku 1994 pred Krajským súdom a následne z roku 2002 pred senátom Krajského súdu. Po tejto udalosti mala rok pokoj, až kým nebola 15.6.1981 spolu so štyrmi obžalovanými a ďalšími šiestimi svedkami zadržaná. Zadržaná napriek tomu, že kojila trojmesačné dieťa. Zadržaná spôsobom, že prišli o piatej ráno ku nej do bytu do Nitry, bez dieťaťa, bez manžela a bez slova rozlúčky jej prikázali nasadnúť do auta a odviezli do Bratislavy, kde sa jej začal venovať vyšetrovateľ Lamačka. Bolo jej oznámené, že svoje dieťa viac neuvidí, (matke, s trojmesačným kojacim dieťaťom!!!) pokiaľ nebude vypovedať tak, ako si to predstavujú. Jej výpoveď z 15.6.1981, následne 16.6.1981 sa nachádza v súdnom spise. Počas tohto zadržania jej umožnili, aby prespala na hoteli, ale vyšetrovanie - alebo teda výsluch - pokračovali aj 16.6.1981. Vyšetrovatelia, konkrétne vyšetrovateľ Lamačka, pred Krajským súdom v Bratislave v roku 2003, ale aj pred vyšetrovateľom, ktorý následne vyšetroval tzv. krivú výpoveď vtedy obvinenej alebo obžalovanej Vozárovej vypovedal, že celý tento výsluch prebiehal veľmi korektne s ohľadom na jej stav, s ohľadom na to, že vedeli, že má dieťa, ktoré kojí, s ohľadom na to, že jej bolo umožnené kedykoľvek si odskočiť na hotel alebo teda prespať v prítomnosti manžela na hoteli.

Vážený súd, zachoval sa jeden dokument, ktorý túto skutočnosť vyvracia, dokument, ktorý sa nenachádza v súdnom spise. Je to dokument, resp. list, ktorý po tzv. tomto humánnom výsluchu svedkyne Vozárovej napísal jej manžel, Dr. Vozár. A v tomto liste, adresovanom Správe zboru hlavného mesta Bratislavy, oddelenie vyšetrovania je uvedené asi nasledovné. vec: sťažnosť na spôsob vyšetrovania mojej manželky MUDr. Viery Vozárovej, rodenej Zimákovskej. Táto

sťažnosť je zo 7.7.1981, teda následne 3 týždne po výsluchu, ktorý mal byť humánnym, korektným a zákonným podľa vyšetrovateľov, ktorí ho viedli. „Chcem vás upozorniť, že v prípade, ak budete naďalej pokračovať vo vypočúvaní mojej manželky, ako „svedkyňa“ takým spôsobom, ako doteraz, budem sa na vás sťažovať u prezidenta republiky súdruha dr. Gustáva Husáka“, píše dr. Vozár. „Ako svedok môže manželka vystupovať len vtedy, ak bola svedkom vami vyšetrovanej udalosti. Som si vedomý závažnosti celého prípadu, ale pokiaľ ide o moju manželku ako svedkyňu, je to úplný nezmysel, čo môžem ako jej manžel zodpovedne prehlásiť. O celej záležitosti vie asi toľko ako ja alebo niekto, čo sa o veci nejakým spôsobom dozvedel. Správanie sa vyšetrovateľov vášho oddelenia voči mojej manželke bolo od začiatku vyšetrovania nedôstojné, urážlivé a protiprávne“, píše lekár. „Po prvý: vážnili ste ju napriek tomu, že je v 3. mesiaci tehotenstva. Urážali ste ju neslušnými nadávkami a výrazmi, za ktoré by sa musel hanbiť každý slušný človek. Vyhrážali ste sa jej o prekazení vstupu do manželstva. Dr. Vozár píše o vyšetrovaní z roku 1980, čiže vo vyšetrovaní, ktoré realizoval kriminalista plk. Pálka. Následne sa dostáva k vyšetrovaniu, ktoré sa udialo 3 týždne pred spísaním sťažnosti, t.j. 15.6.1981. „Pri poslednom vyšetrovaní v júni tohto roku ste ju opäť zadržali na dva dni a noc, hoci ste vedeli, že toho času je na materskej dovolenke a kojí sedemmesačné dieťa. Sľúbili ste jej, že za 2-3 hodiny bude doma pri dieťati, aby ho mohla nakojiť. Ostalo len pri vašich sľuboch... Pri poslednej vašej osobnej návšteve u nás v byte ste sa jej vyhrážali rozvrátením našej rodiny. Toto všetko začalo teraz negatívne vplyvať na zdravotný stav mojej manželky. Je mojou povinnosťou vás na toto všetko upozorniť ako lekára a manžela. Jedná sa o zdravotný stav dieťaťa, manželky a o šťastie celej našej rodiny, ktoré by nemalo byť ľahostajné nikomu z vás. Preto vás ešte raz dôrazne upozorňujem na skutočnosť, že v prípade opakovania sa vyššie uvedených faktov, budem postupovať tak, ako spomínam v úvode tejto sťažnosti. Práci česť dr. Oto Vozár“.

Vážený súd, táto sťažnosť je dôkaz, ktorý Krajský súd nemal k dispozícii. V napadnutom rozsudku iba uviedol, že má iba výpovede svedkov, ktorí tvrdia o nezákonnosti vyšetrovania z roku 1981, o ťažkej nezákonnosti a manipulácii s vyšetrovaním, ale neexistuje jediný priamy dôkaz. Sťažnosť Dr. Vozára je adresovaná presne orgánu, ktorý viedol vyšetrovanie. Je to adresované presne v trestnej veci, v ktorej bol založený trestný spis, ktorý máte k dispozícii a v ktorej veci sa vedie aj toto dnešné odvolacie konanie. Moja otázka znie: Ako to, že táto sťažnosť sa nenachádza v spise???

Ako to, že senát Krajského súdu nielen toho od 1990 do roku 2004, ale ani toho z roku 1982 nemal možnosť sa oboznámiť, ako prebiehalo vyšetrovanie a aké boli námietky voči priebehu takéhoto vyšetrovania v roku 1981???

Ako to, že sa všetci uspokojili s tým, že keďže neexistuje žiadna sťažnosť, je dnešné poukazovanie na nezákonnosť vyšetrovania s najväčšou pravdepodobnosťou vymyslená a po roku 1989 slúži iba na určitú obhajobu???

Ja sa pýtam, ako je možné, že tento prípis, táto písomná sťažnosť sa nenachádza v spise???

Ako to, že to nikomu nechýbalo???

Ako to, že keď sa následne založila do spisu, neprejavil súd akýkoľvek záujem zistiť, kto po dobu 26 rokov manipuloval s dôkazmi???

Kto, kedy a ako vyberal jednotlivé dôkazy zo spisu a predložil iba torzo súdu, ktorý má rozhodnúť o vine a nevine???

Iba torzo!!!

Ako to, že to nevedí najvyššiemu súdu Slovenskej republiky???

To nie je totiž urážka obžaloby, to je urážka súdu!!!

Keď sa súd dozvie, že niekto zmanipuloval spis a predložil mu iba nejaké jeho časti, oprávnené musí urobiť všetko pre to, aby sa dostalo nápravy!!! Nie kvôli obžalovaným, nie kvôli tomuto prípadu, ale kvôli následnej zákonnosti ďalšieho trestného konania, ktoré v tejto republike bude pokračovať!!!

Tu predsa nejde o nejakých 6 obžalovaných, tým už nikto život nevráti, po 30 rokoch ponižovania, strašného vyšetrovania, väzby, nasadenia príslušníkov bezpečnosti, väzňov, výkonu trestu, doťahovania sa novinárov, reportáží, nikto už im život nevráti!!!

Ale súd musí zaujímať, prečo tieto dôkazy nemá!!! Prečo ich nemal v roku 1982, prečo na ne nemohol prihliadnuť???

Následne Vozárová požiadala o svoj výsluch po tejto sťažnosti. Výsluch sa udial v Zlatých Moravciach, dostavil sa tam vyšetrovateľ Lamačka a Vozárová sa dištancovala od svojich výpovedí z 15. a 16.6.1981. Dva dni nato bola zadržaná a po 8 hodinách zadržania sa vrátila späť k výpovediam z 15.6.1981. Podotýkam, že stále bola matkou kojaceho dieťaťa. Pri svojej výpovedi, 3 týždne po tých prvých dvoch výpovediach, kde teda sa od tejto výpovedi dištancovala a jednoznačne uviedla, ako sa dospelo k tým výpovediam. Ako prebiehali tie výsluchy a prečo teda bola donútená vypovedať to, čo vypovedala. Ako strašne bola ponižená, že rozprávala o veciach, ktorých sa nezúčastnila. Že rozprávala o veciach, že tancovala niekde striptíz, že s priateľmi s jej súhlasom súložili v nejakej ubytovni alebo na nejakom private, že následne si išli odskočiť, aby zavraždili nejakú Cervanovú....

Vážený senát, toto keď niekto dokáže vymôcť od nešťastnej ženy, od matky, to predsa o niečom hovorí!!! To je strašné poniženie!!!

Akonáhle sa dostala spod toho poniženia a prišla sama oznámiť, že s týmito výpoveďami nemá nič spoločné, nasledovalo zavretie, zadržanie a zase dovtedy, kým sa nevrátila späť, pretože vyšetrovatelia si boli vedomí jedinej skutočnosti v roku 1981 - ja som to povedal na začiatku - neexistuje jeden jediný objektívny a verifikovateľný dôkaz, ktorý by spájal siedmich obžalovaných nitrančanov s touto vraždou v roku 1981. Aj súdy v roku 1982, 1983, aj súd v roku 2004 vystačili len so svedeckými a doznávajúcimi sa výpoveďami. Jeden jediný objektívny dôkaz neexistuje, to znamená, svedkyňa Vozárová mala pre vyšetrovateľov nesmiernu cenu, bola totiž korunnou svedkyňou. Očakávali, že obžalovaní sa dnes doznávajú, zajtra nie, poznali postavenie obžalovaného, vedeli, ako súdy hodnotia výpovede obžalovaného, a preto potrebovali svedecký dôkaz. A ten im 15.6.1981 poskytla matka kojaceho dieťaťa - práve Vozárová. A ten im 3 týždne po tom, ako im ho poskytla, prišla odvolať.

Advokát bol vo svojom prednese opäť prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„To už ste spomínali, pán doktor“.

JUDr. Allan Bohm: „Prepáčte, že niekedy možno aj viackrát opakujem jedno a to isté, ale je to len a len preto, že som sa s tým nikde v rozsudku Krajského súdu nestretol, pretože tam sa naozaj hodnotí iba jednou vetou: Súd uveril svedkyňi Vozárovej. Nikde tam nie je napísané, čo tá svedkyňa, kedy, kde, ako a za akých podmienok vypovedala. A tieto veci nie sú jasné ani ľuďom, ktorí sa zúčastnili dnešného verejného zasadnutia“.

Advokát bol vo svojom prednese po piatykrát prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Pán Doktor, Vy si tu robíte kampaň pre verejnosť, ale toto je verejné zasadnutie súdu, máte argumentovať vecne voči súdu“.

JUDr. Allan Bohm: „Vážení súd, ak som niečo vecne neargumentoval, tak ma zastavte, ale kampaň pre verejnosť, tú som nezačal robiť ja – tá sa začala robiť v roku 1981...“

Advokát bol vo svojom prednese opäť prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Už zase pokračujete, no prosím“.

JUDr. Allan Bohm: „Ja odpovedám na to, čo ste poznamenali.“

Koncom septembra 1981 odosiela svedkyňa Vozárová vyšetrovateľom list, spolu s prílohami, v ktorom im oznamuje, že dňa 9.7.1976 sa nemohla zúčastniť diskotéky, pretože sa nachádzala v ten deň 200 km od Bratislavy. Akonáhle sa vyšetrovatelia s týmto listom oboznámili, prišli si osobne pre svedkyňu Vozárovú a zadržali ju. Ona pri tej svojej výpovedi po zadržaní 6.10.1981 znovu a jednoznačne oznamuje, že nemohla vo vlastnom svedomí preniesť veci, ktoré vypovedala 15.6.1981....

Advokát bol vo svojom prednese siedmykrát prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„To je tiež zrejme zo spisu, že toto urobila, to ste už tu dvakrát zopakovali“.

JUDr. Allan Bohm: „O tom liste hovorím prvýkrát, aj o dôkaze, ktorý založila...“

Advokát bol vo svojom prednese opäť prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Ale výsledok, že odvolala svoju výpoveď, je už známy, aj dôvody, prečo to urobila, aj spôsob, ako ju nútili znovu vypovedať, môžem poprosiť ďalej“.

JUDr. Allan Bohm: „Len to nevyplýva z rozsudku“.

Advokát bol vo svojom prednese deviatykrát prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Odvolanie voči dôvodom rozsudku nie je, ako vieme, proti výroku možné, proti dôvodom nie“.

JUDr. Allan Bohm: „Ale rozsudok má podľa zákona obsahovať dôvody, ktoré majú korešpondovať so zákonom“.

Advokát bol vo svojom prednese opäť prerušený predsedom senátu JUDr. Michálikom:

„Ale dôvody sa ponímajú vo výroku, nie voči dôvodom“.

JUDr. Allan Bohm: Inými slovami, 6.10. bola zadržaná, 8.10., resp. 9.10. jej bolo vznesené obvinenie a bola vzatá do väzby. Počas tohto obdobia dvakrát vypovedala a vypovedala ako svedkyňa. Osoba obvinená, osoba zadržaná, osoba vo väzbe, dvakrát vypovedala ako svedkyňa. Znovu ale existujú skutočnosti, ktoré súdu nie sú známe. A to je list matky Vozárovej, ktorý adresovala Krajskej správe, do rúk pplk. Jiskru. Tento list je 4 dni po jej zadržaní z 12.10.1981:

„Vážení pán pplk., obraciam sa na Vás s následnou prosbou, lebo som sa dopyčula, že ste veľmi inteligentný pán a iste ma pochopíte a pomôžete mi v danej situácii. Píšem Vám v mene matky, mojej dcéry Viery Zimákovskej -Vozárovej, ktorá je toho času údajne u vás od utorka. Je pravdou, že už bola vypočúvaná na 48 hodín v tej veci, ktorá sa týka únosu a zavraždenia dievčaťa z roku 1976, ale nechápem, prečo ešte teraz bola povinná ísť na vyšetrovanie, keď má dôkaz neviny. Dňa 10.9. zaslala hodnoverné materiály o tom, že v čase, keď údajne k vražde došlo, bola ako poslucháčka 2. ročníka na letnom povinnom sústredení. Možno sa pýtate, prečo dcérka dosť neskoro si spomenula

na to, kde sa v letnom období nachádzala. Je pravdou, že obidve sme vedeli, že sme voľakde boli a ja som stále tvrdila, že v tom období moja dcéra nijako sa nemohla nachádzať v Bratislave a stálo nás veľa námahy, ako túto skutočnosť preukázať, pretože sme nevedeli presný dátum, kedy sa vlastne vražda stala. Až keď moja dcéra Vierka bola vypočúvaná 27.8.1981 sa konečne dozvedela, že k vražde a k únosu dievčaťa došlo 9.7.1976. Až teraz sme mali určitý bod a začali sme spolu hľadať dôkazy, lebo mne ako matke najviac záleží na spokojnom a šťastnom živote mojej dcéry. Keď sme konečne dosiahli to, že sme mali materiály o tom, kde sa v tom období dcéra nachádzala, boli sme už konečne obe spokojné. Iba tri týždne. Avšak dodnes sme na náš prípis žiadnu odpoveď neobdržali, hoci od odoslania listu prešiel mesiac. Myslím si, že aspoň akú - takú odpoveď by si moja dcéra zaslúžila, lebo hneď, ako zistila alibi, už aj písala. Zachovala sa teda slušne. Okrem toho chcem podotknúť a píšem aj hlavne preto, že neviem, či viete, ale moja dcéra má doma 10-mesačnú dcérku, s ktorou máme aj so začkom strašne veľké problémy. Dieťa stále plače za matkou, stále ju hľadá, je nekludné, v noci, ani vo dne nespáva. Ja si myslím, že v socialistickej štáte, kde sa hlavný dôraz kladie na matku a dieťa, na správnu a dobrú výchovu, nejde mi do hlavy, že by mohli byť také zákony, ktoré by matku odtŕhali od kojencu. Veď donedávna ešte dcérka dieťa kojila a tým ešte je dieťa viac pripútané k nej. Verím, že aj vy máte deti a viete, ako dieťa potrebuje rodiča. Dnes, keď sa chráni rodina. Aby len nedochádzalo k rozvodu, myslím, že nie je celkom na mieste držať matku dieťaťa, ktorého potrebuje a ešte viac, ako to mlieko. Prosím Vás, aby sa moja dcéra čo najskôr vrátila k svojmu dieťaťu a mohla sa venovať rodine a domovu.“

Toto píše matka svedkyne Vozárovej, ktorá 4 dni, resp. 5 dní nevedela, čo sa stalo s jej dcérou. Vedela len, že 6.10.1981 odišla na výsluch alebo bola predvedená na výsluch do Bratislavy. Aj takýmto spôsobom postupovali orgány v prípravnom konaní. Takýto istý list alebo veľmi podobný 2 týždne na to adresovala aj prezidentovi republiky dr. Gustávovi Husákovi.

Dôkaz, ako sa ďalej zo strany vyšetrovateľov pokračovalo so svedkyňou Vozárovou, je deň 8.10.1981, kedy sa podaril vyšetrovateľovi Lamačkovi husársky kúsok, keď ju po uvalení väzba presvedčil, že je síce nevyvrátiteľné, že v deň diskotéky bola 200 km od Bratislavy, ale jednoducho sa večer zbalila stopom, z neznámych dôvodov prišla do Bratislavy, tam náhodne stretla nejakých kamarátov z Nitry, s ktorými išla potom žúrovať a potom v noci zabíjať nejaké neznáme dievča a potom sa v tichosti vrátila späť 200 km od Bratislavy. Presvedčil ju, že toto je pravda, pretože pod takúto výpoveď sa tiež svedkyňa Vozárová podpísala.

Vážený súd, Federálny Najvyšší súd ale tieto skutočnosti takisto poznal. Tvrdil len jedno – súdy v roku 1982 a 1983 sa nevysporiadali s vyhodnotením týchto dôkazov. Ja tiež viem, že tieto výpovede tak, ako sú a ako som na ne poukázal v spise, existujú. Ja tiež viem, že 15.6. 1976 vypovedala svedkyňa Vozárová toto, 16. síce iné, pretože 15.6. ako popisovala posádky vozidla už nepasovali, pretože 16. už boli pomenené, keďže nezačal spolupracovať Andrášik, a teda aj Andrášik musel ako obvinený ísť v aute a už sa to celé manipulovalo. Nevedeli sme, Keďže to nebolo založené do spisu, že 3 týždne nato sa sťažoval na spôsob vyšetrovania manžel obvinenej. O tom sme tu nikto zatiaľ nevedeli. Všetci sme si mysleli, že výsluch Dr. Vozárovej dňa 15.6.1976, keďže sme verili vyšetrovateľom, ktorí nám, aj súdu v roku 2003 povedali, že všetko bolo v najlepšom poriadku, prebiehal v najlepšom poriadku, tichosti a s úsmevom, že svedkyňa Vozárová porozprávala vyšetrovateľom svoju svedeckú výpoveď. Dnes vieme, že tieto skutočnosti a tieto výsluchy spochybnil manžel svedkyne, pretože som prečítal jeho list, autentický list, ktorý v spise nie je. Vieme, že svedkyňa Vozárová sa s týmto výsluchom neuspokojila, odvolala ho, následne znovu priznala, následne si zistila konečne, kde dňa 15.6.1981 bola, dala o tom dôkazy a povedala, že sa toho nemohla zúčastniť a po 3 dňoch väzby už znovu vypovedá, že sa diskotéky a vraždy zúčastnila, ale v inej verzii, pretože sa už nemohla v Nitre s Brázdcom ráno 9.7.1976 dohodnúť na plavárni, že pôjde s ním jeho autom do Bratislavy zažiť nejakú diskotéku (ako vypovedala 15.6.1981, ale niekde v samote, ďaleko, v Revištskom Podzámčí, 200 km od Bratislavy, po namáhavom splave si postavila stan a o šiestej večer z dlhej chvíle a z veľkej nudy sa vybrala stopovať do Bratislavy s tým, aby sa ráno pred budíčkom znovu do toho stanu schovala a o siedmej ráno spolu s ostatnými, 24 účastníkmi sústredenia sa zobudila do nového dňa. Áno, aj toto vypovedala, aj to podpísala, aj to tam je. Aj to následne odvolala, aj následne bola vzatá do väzby, aj následne si odpykala 2,5-ročný trest odňatia slobody. Áno, odpykala si ho, pretože spáchala trestný čin krivej výpovede, pretože vypovedala 7-krát a vždy vypovedala inak. Bola zato potrestaná, za svoju slabosť, za to, že vypovedala ako matka kojaceho dieťaťa niečo, k čomu bola sadisticky nútená, niečo...

Advokát bol vo svojom prednese jedenástykrát prerušený predsedom senátu JUDr. Michálíkom:

„To už vieme, pán doktor.“

JUDr. Allan Bohm:

Potom si táto svedkyňa odpykala svoj trest. A ja som sa z rozhodnutia Krajského súdu, z napadnutého rozsudku dozvedel iba toľko, že súd svoje rozhodnutie o vine oprel o jej výpoveď.

O ktorú???

Ja som to tam nenašiel!!!!

Advokát bol vo svojom prednese opäť prerušený predsedom senátu JUDr. Michálíkom:

„Keďže bol už monológ dlhý a preto si potrebujete aj oddýchnuť, tak súd vyhlasuje 15-minútovú prestávku.“

Predseda senátu JUDr. Michálík konštatuje: že musíme vypnúť nahrávanie, pretože “odišiel monitor”.

Predseda senátu: “Pánov technikov poprosím o odstránenie tohto čuda, pretože nám odišiel monitor a

akonáhle bolo zapnuté to nahrávanie, odišiel monitor a tým pádom je to problém, bohužiaľ, veľmi rád, ale spôsobilo nám to technické problémy, pretože odišiel ten monitor. Rozumiete, zoberte si to preč, akonáhle ste zapali nahrávanie, odišiel nám monitor, bohužiaľ, je to fakt. Ja to neviem posúdiť, nie som technik, zoberte si to preč.”

“Pane, prosím Vás, Vy tam nemáte čo robiť, pane!!!” - kričal predseda Michálik na zvukárov, keď sa pokúsili opraviť monitor.

JUDr. Allan Bohm pokračuje v záverečnej reči:

Toľko k výpovediam korunnej svedkyne Vozárovej, toľko k absencii hodnoteniu týchto výpovedí tejto korunnej svedkyne.

Ďalší z korunných svedkov bol tzv. svedok MUDr. Škrobánek. Prvá výpoveď svedka Škrobánka v spise, ktorý má senát NS SR k dispozícii je z 15.6.1981. Nasledovala hneď po jeho zadržaní, dôkaz o tom je v samotnom rozhodnutí KS, čiže tento svedok bol rovnako s ostatnými svedkami zadržaný a vypovedal. O čom vypovedal, to je senátu NS SR zrejmé a jasné. Vypovedal dosť podrobne, ako sa zúčastnil diskotéky 9.7.1976, vypovedal dosť podrobne, kto spolu s ním z Nitrančanov sa zúčastnil diskotéky v roku 1976, čo sa dialo na diskotéke, kto sa komu venoval, kto aký záujem prejavoval o poškodenú Cervanovú, rozprával dosť podrobne o svojom priateľovi kolegovi Urbánkovi, ktorý sa mal tej diskotéky zúčastniť spolu s ním, pretože boli tam spolu ako priatelia, vypovedal dosť podrobne o tom, čo si všimol, že sa udialo vo vestibule, to znamená vo vestibule pred tou diskotékou, toho internátu v Mlynskej doline a následne vypovedal, že v čase, keď už mala odchádzať Cervanová odišiel aj on, pretože išiel za svojou priateľkou do Prahy.

Tento svedok je ale jediným z korunných svedkov, ktorý ako svedok vypovedal aj krátko po začatí trestného stíhania, ktoré bolo začaté uznesením 14.7.1976. Napriek tomu sa táto jeho svedecká výpoveď v spise nenachádza. Krajský súd, ktorý rozhodol a my dnes prejednávame odvolanie voči tomuto rozhodnutiu, sa dozvedel z výpovedí svedka Škrobánka pri jeho priamom výsluchu, že už vypovedal pred rokom 1981, ale vypovedal v tzv. dvoch fázach. Bolo to hneď po skutku alebo po diskotéke, teda v roku 1976 a následne to bolo v roku 1980 pred vyšetrovaciu skupinou pplk. Pálku. Senát Krajského súdu mal teda pozitívnu vedomosť z výsluchu tohto svedka, kde svedok tvrdil, že bol vypočutý v roku 1976 hneď po diskotéke, ovšem táto výpoveď sa v spise nenachádza, keď sme ju (rozumej túto výpoveď) žiadali, tak senát Krajského súdu nás odkázal, že je to vecou prokurátora, to nie je vecou súdu zadovážovať dôkazy. Nakoniec sme to mali iba z výpovede dr. Škrobánka, to znamená, že mohol sa aj myliť. Aké bolo prekvapenie, keď v archíve Ministerstva vnútra sa našiel dôkaz, že takáto výpoveď existovala. Našiel sa dôkaz, že svedok Škrobánek bol vypočutý týždeň po nájdení tela a začatí vyšetrovania v tejto trestnej veci. Bol vypočutý ako svedok a zachoval sa aj obsah jeho výpovedi. S touto skutočnosťou sa senát Krajského súdu, ktorý vyniesol v roku 2004 napadnutý rozsudok, nemal možnosť zoznámiť. Navyše, s touto výpoveďou nemali možnosť sa zoznámiť ani obžalovaní, ani obhajcovia, inými slovami, bola im odopretá možnosť sa k tomuto dôkazu vyjadriť tak, ako im toto právo dávajú ustanovenia trestného poriadku.

Tento svedok krátko po začatí trestného stíhania vypovedá nasledovne: “Dňa 9.7.1976 od 12.30 som sa zdržiaval na internáte, o 19.30 som spoločne s Čulmanom Jozefom - teda žiadnym Urbánkom - Čulmanom Jozefom odišiel na diskotéku, ktorá sa poriadala v internáte, kde som sa zdržiaval do 22.00, kedy som odišiel na izbu pre veci a potom som sa vrátil na diskotéku, odovzdal kľúč od izby Čulmanovi, čiže žiadnemu Urbánkovi a išiel na autobus, kde asi o 22.15 som nastúpil do autobusu, ktorý ma odviezol na stanicu. Cervanovú som poznal iba z videnia, cestou k autobusovej zastávke som ju nestretol, na diskotéke som ju taktiež nevidel. Dňa 12.7.1976 som sa dozvedel, že Cervanovú uniesli nejakí chlapci.”

Tri dni po diskotéke. Táto výpoveď je z 20.7.1976. Podotýkam, že sa nejedná o výpoveď v pravom slova zmysle, ale iba o informáciu o vykonaných výpovediach, vypracovaných orgánmi činnými v trestnom konaní v roku 1976. Z tejto informácie je zrejmé a jednoducho absolútne a nadmieru preukázané, že svedok Škrobánek sa diskotéky zúčastnil, že bol k účasti na tejto diskotéke vypočúvaný ako svedok a o čom vo svojej svedeckej výpovedi hovoril. Podotýkam, 10 dní po konaní diskotéky. Obsah jeho výpovedí som zhruba teraz senátu Najvyššieho súdu ozrejmil.

Pozrime sa ale na jeho výpoveď, s ktorou sa senát Najvyššieho súdu má možnosť oboznámiť, pretože je súčasťou spisu, pozrime sa na jeho výpoveď, ktorú si osvojil ako jednoznačný dôkaz pravdepodobne aj Krajský súd v Bratislave, pretože aj o výpoveď svedka Škrobánka oprel svoje odsudzujúce rozhodnutie, resp. svoje rozhodnutie o vine. Svedok Škrobánek 15.6. 1981 po svojom zadržaní totiž vypovedá: “Po návrate na internát okolo 19.00 som išiel na diskotéku. Z Nitrančanov, ktorí sa tam nachádzali, si pamätám Igora Urbánka - päť rokov po diskotéke si pamätá na Igora Urbánka, na ktorého si nespomenul 10 dní po diskotéke - Vladimíra Vargu, Vieru Zimákovú-Vozárovú, Romana Brázdu, Miloša Kocúra, Stana Dúbravického, Ing. Milana Andrášika, Pavla Piačeka, Pavla Beďača.”

Vážený senát, päť rokov po konaní diskotéky, ktorej sa zúčastnil a ku ktorej bol vypočutý, si spomenul na mená, na 10 mien Nitrančanov, na ktoré si nevedel spomenúť 10 dní po svojom výsluchu v roku 1976, teda 10 dní po konaní diskotéky, pri svojom výsluchu 20.7.1976. Vážený súd, táto výpoveď s veľkou pravdepodobnosťou neexistuje avšak existuje prepis jeho výpovede. S touto výpoveďou, resp. s týmto spisom ale niekto disponoval a niekto s ním manipuloval. Z vyšetrovacieho spisu, ktorý bol vypracovaný, zadovážený a ktorý existoval, z vyšetrovania od 14.7.1976 do marca 1977, kde sa zadovážilo 315 výpovedí svedkov priamych účastí diskotéky. Bolo ohliadnutých cez 2000 alebo preverených cez 2000 áut, ktoré v období dve hodiny -plus-mínus - kedy sa mal stať únos, sa pohybovali v okruhu 10 km od miesta únosu. Z týchto výpovedí sa v spise nachádza iba zlomok, iba torzo. Otázkou pre obhajobu a nielen pre obhajobu, otázkou pre Najvyšší súd zostáva, ako je to možné? Nemôžeme túto skutočnosť

dávať za vinu Krajskému súdu. Krajský súd tieto skutočnosti nepoznal. Krajský súd nemal informácie, čo sa nachádza v archíve Ministerstva vnútra. Krajský súd vychádzal z určitého ubezpečenia o zákonnosti prípravného konania a o tom, že spis, ktorý ma k dispozícii, je spisom kompletným. Je spisom, ktorý bol vypracovaný v zmysle zákonných ustanovení trestného poriadku. Až po rozhodnutí tohto Krajského súdu sme sa dozvedeli, že tomu tak nie je. Že ten spis, ktorý máte dnes pred sebou, nie je kompletný. Že je v ňom iba torzo dôkazov, ktoré boli vykonané krátko po nájdení tela, resp. krátko po diskotéke dňa 9.7.1976, kde bola L. Cervanová napsledy videná živá. Otázkou zostáva, ako je možné, že 26 rokov tieto dôkazy nikomu nechýbali??? Všetci vedeli, všetci tušili, všetci, ktorí sa týmto prípadom zaoberali, či už z médií alebo z výsluchov vedeli, že v druhej polovici roku 1976 sa vykonávalo jedno z najrozsiahljších vyšetrovaní a dokazovaní aké poznala Československá socialistická republika. V roku 1981 alebo v roku 1982, keď sa táto vec prvýkrát dostala pred súd, sa v spise nachádzalo iba torzo týchto dôkazov. Obhajoba a obžalovní nemali možnosť sa k týmto dôkazom dostať. Neexistovala takáto možnosť. Prípravné konanie v zmysle zákonných ustanovení a predpisov trestného poriadku, ktorý platil do roku 1989, viedol výlučne vyšetrovateľ a dozoroval ho prokurátor. Jedine vyšetrovateľ a prokurátor vedeli, aké dôkazy sa vykonali a čo obsahuje ich spis, pretože to bol ich spis. To nebol spis, do ktorého by mali právo nahľadnúť, konkrétne v tomto prípade obhajcovia alebo obžalovaní počas vyšetrovania, až pri oboznamovaní. Pri oboznamovaní však dostali na preštudovanie len torzo spisu, len starostlivo povyberané dôkazy! Ani len netušili siedmi obžalovaní v roku 1982 pri oboznamovaní s výsledkami vyšetrovania, čo sa dialo 5 rokov predtým, než boli obvinení. Niektorí z nich tušili, ktorí prišli v rokoch 1978-1980 do styku s plk. Pálkom, že sa niečo šetrí, že sa niečo pripravuje, že sa niekde robia nejaké nátlaky, že sa pripravuje nejaká skupina, že už je polícia na stope budúcich páchatelov. Títo obžalovaní ale nevedeli, čo sa udialo v roku 1976. Oboznamovali sa iba s dôkazmi, ktoré boli prevedené po ich zadržaní, po ich obvinení a po uvalení väzby na nich. Tieto dôkazy neboli založené do spisu, otázka znie prečo??? Odpoveď nepoznáme. Asi by ju mali povedať tí, ktorí tieto dôkazy do spisu nezadržali. Naskytá sa ale veľmi jednoduchá odpoveď a práve - hovorím to pri hodnotení výpovede svedka Škrobánka. Odpoveď, prečo sa výpoveď svedka Škrobánka z 20.7.1976 nedostala do spisu, je jednoduchá. Jednoducho by neobstála s jeho výpoveďou z 15.6.1981. 5 rokov po svojej prvej výpovedi popisuje 10 nitrančanov, na ktorých si náhodne spomenul, že boli na tej diskotéke. Popisuje, že pri stole sedel Dúbravický, Andrášik a dve dievčatá, o ktorých predpokladá, že mohli byť Francúzky, brilantná pamäť po 5 rokoch. Po 5 rokoch si zapamätal, kto sedel pri akom stole, pri ktorom bol Dúbravický s Francúzkami, pretože áno, následne Francúzky niekto musel odviezť do bytu do Lamača. Nemohol to byť Čerman s Andrášikom, ktorí ich tam dovedli na tú diskotéku, pretože už sa "ponáhľali niekde do nejakého Prievozu". Tak to bol Dúbravický, pretože Dúbravický vedel po francúzsky, však kto iný by ich odviezol do toho Lamača. A svedok Škrobánek si brilantne zapamätal vo svojej výpovedi 15.6.1976 i to, že ten Dúbravický naozaj pri tom stole s Francúzkami aj sedel. Ja som čítal tú výpoveď z roku 1976 – tam si okrem svedka Čulmana nepamätá vôbec nič (samozrejme, vo vzťahu k dnešnej obžalobe).

Ešte jedna záhada. Všetko toto mohol svedok Škrobánek v roku 1976 zažiť, uchovať si v pamäti a záhadným spôsobom to zamlčovať od 20.7.1976, 5 rokov, až zrazu bol osvietený, rozhodol sa povedať pravdu a všetko to, čo si podrobne držal v tej pamäti, vyklopil práve vyšetrovateľovi Lamačkovi. Aj také je vysvetlenie. Ale posím, toto hodnotenie nechávam na súd. Obhajoba tu nie je od toho, aby hodnotila dôkazy, dôkazy má právo podľa Ústavy vyhodnotiť iba súd - ale musí ich mať, musia mu byť predložené, musí ich poznať, nemôžu byť pred ním zamlčané, pretože čo potom má hodnotiť – torzo????!!! Kúsky, úryvky, čo sa mu predložili??? Čo mu z pozhňania prokurátora a vyšetrovateľa niekto predložil??? Aby ho zmanipuloval??? Súd???? Zložku štátnej moci v tomto štáte -súd - bude dirigovať nejaká prokuratúra, nejaký vyšetrovateľ??? Asi áno, pretože inak by nedal tieto dôkazy do archívu v roku 1987, ale boli by tu!!! A toto nemôže byť súdu ľahostajné!!!

Čiže toľko k hodnovernosti a k hodnoteniu dôkazov svedka Škrobánka. Máme vážne výhrady proti spôsobu, ako ich vyhodnotil Krajský súd. Uveril výpovedi svedka Škrobánka – ktorej??? Tej zamlčanej??? Tú nepoznáme!!!

Ďalší svedkovia, tzv. korunní svedkovia, lebo tam ich bolo ešte ďalších - možno 500, ktorých máte v spise, ktorí nehovoria úplne o ničom, čiže nedá sa hovoriť, že v tom archíve sú iba výpovede, ktoré nehovoria nič k veci, prečo potom ďalších 250 výpovedí totálne nezaujímavých svedkov vypočutých po roku 1981, bolo predložených súdu???

Ďalší z korunných svedkov sú Okenka, Kollárová a Mlčuchová, Bónová, Varga a svedok Urbánek – toho si nechám schválne až na záver. Všetci títo svedkovia relatívne podrobne vypovedajú o diskotéke - plus Hlavanda, Tokár a ešte jeden. Všetci títo svedkovia vypovedajú o diskotéke, ktorej sa zúčastnili 9.7.1976 na internáte v Mlynskej doline, všetci vypovedajú, že tam stretli nitrančanov, pretože všetci títo svedkovia aj boli nitrančania. Všetci títo svedkovia majú skúsenosti s vyšetrovacími alebo operatívnymi postupmi plk. Pálku z roku 1979-1980. A všetci títo svedkovia si spomínajú relatívne presne, kto z nitrančanov, vrátane obžalovaných, na predmetnej diskotéke bol. Že tam bol Beďač, že tam bol Dúbravický - nikdy v živote títo dvaja toto nepotvrdili. Menovali presne všetkých.

Čo je však záhada?! Márne som hľadal, i keď je fakt, že tých 7800 alebo koľko listov v archíve som za pol dňa neprešiel všetky, ani veľmi pozorne. Bolo toho strašne veľa, ale nenašiel som v archíve jedinú jednu výpoveď ktoréhokoľvek z týchto svedkov - ani Tokár, ani Hlavanda, ani Beňová, ani Okenka, ani Varga, ani Urbánek, ani Vozárová, nikto! Nikto z tzv. korunných svedkov, korunných iba po účasť na diskotéke, pretože od účasti na diskotéke už potom fungovala iba Vozárová, nikto iný. Nastúpením do auta a vťahnutím poškodenej do auta, tam totiž končila posledná výpoveď korunného svedka Urbánka, a odvtedy nastupovala iba korunná svedkyňa Vozárová. Preto ten des orgánov činných v prípravnom konaní, keď doniesla doklad, že sa celej tej diskotéky nezúčastnila, pretože ona bola jediná korunná svedkyňa. Všetko okolo toho, čo sa malo podľa obhajoby následne udiť. Ani jeden z týchto korunných svedkov nebol v roku 1976 vypočutý!

Znovu opakujem, v archíve je záznam, ktorý vypracoval dňa 28.9.1976 šéf hlavnej správy ZNB Hlavného mesta Bratislavy a Západoslovenského kraja. Tento záznam bol adresovaný všetkým politickým orgánom, vrátane

prezidenta republiky a táto správa o priebehu vyšetrovania alebo objasňovania - lebo nielen sa vyšetrovalo, ale sa aj zabezpečovali operatívne poznatky - hovorí o nájdení tela, ktoré bolo stotožnené s telom Ľudmily Cervanovej, o prípade násilného vtiahnutia Cervanovej do auta, o ktorom hovorili asi siedmi svedkovia z roku 1976, podotýkam, nikde medzi nimi sa nenachádza Urbánek, ktorý sa toho nezúčastnil. Práve jemu spreď rúk zobrali podľa obžaloby a jeho výpovedi z roku 1981 Cervanovú do toho auta. V 1976, po vypočutí 315 priamych účastníkov diskotéky, po vypočutí asi 50 svedkov, ktorí sa v okolí únosu v tej dobe nachádzali, sa nenašiel jeden jediný, ktorý by pri tom únose vôbec pozoroval nejakého Urbánka. Hovoria iba o žene, o aute a o neznámych páchateloch, kde jedna svedkyňa – tá je v spise, myslím, že to je Kováčová alebo Príložná - hovorí, že videla, ako dvaja muži ju vťahovali do auta, nič iné nevideli. Potiaľ sa dostali v roku 1976. Svedkovia uvádzajú, že sa jednalo o vozidlo bledej farby, pravdepodobne zahraničnej výroby, ani značka, ani nič.

Boli postavené verzie, že páchatelia môžu byť z radov študentov, brigádnikov, ktorí sa uvedený deň zabávali a tým, že cestovala do Košíc za snúbencom, chceli jej to prekaziť. Len aby ju mali.

Druhá verzia: môže ísť o páchatelov, ktorí chodia na potulkách internátu dievčat'a s tým, že sa pôjdu zabávať. Videli od internátu ísť osamelú ženu, ktorú násilne naložili do auta, poviažali, znásilnili, vážený súd, v septembri roku 1976 už bola verzia o znásilnení poškodenej Cervanovej, napriek tomu, že protokol o pitve nepripustil alebo teda nenašiel jedinú známku nejakého násillia. Už vedeli 3 mesiace po začatí trestného stíhania, že jednou z verzií môže byť znásilnenie. My sa dozvedáme od vyšetrovateľov z roku 1981, že nemali ani len tušenia o nejakom znásilnení, nebyť slávnej výpovedi obžalovaného Kocúra a následných slávnych výpovedí svedkyne Vozárovej, Andrášika a Lachmana.

Ďalšia verzia: z radov študentov, ktorí mali o menovanú záujem, tá ich odmietala, a preto sa jej pomstili, nakoľko podľa svedkov sa jednalo o motorové vozidlo cudzej výroby, môže ísť o zahraničných študentov, ktorí mali o menovanú záujem a táto ich odmietala, jedna z verzií. Môže ísť o študentov atď.

Hneď na začiatku vyšetrovania bolo potrebné ustanoviť a vypočúť všetkých študentov – brigádnikov, ktorí sa v dňoch 5.-10.7., hlavne však 9.7. zúčastnili diskotéky na internáte. Celkovo týchto svedkov bolo vypočutých 315. Vážený súd, to je správa, to nie je môj výmysel, to nie je dohad, správa z médií, že veľa študentov bolo vypočutých, to je správa náčelníka vyšetrovania, to je správa osoby, ktorý zodpovedal za objasnenie a vyšetrenie trestného činu vraždy Ľudmily Cervanovej. V jeho správe sa hovorí, že bolo vypočutých 315 študentov, ja sa pýtam, kde sú tie výpovede. Ja som ich napočítal 7. Kde sú tie zvyšné??? V tomto smere bola aj výzva v televízii, v tlači, boli nápomocní atď. Všetky útvary Západoslovenského kraja mestskej správy VB Bratislava boli dodané osobitné pokyny náčelníka, aby boli vytvorené zvláštne skupiny, ktoré by v plnom rozsahu plnili úlohy súvisiace s objasňovaním vraždy Cervanovej. Na tú dobu nebývalá akcia!!!

V evidenciách motorových vozidiel bolo vytypovaných 3500 osobných áut bledej farby zahraničnej výroby, ktorých majitelia boli preverovaní na 9.7. 1976 na alibi. Od spolupracovníka 2. odboru správy ŠtB, čiže konfidenta, bol získaný poznatok, že v tento deň, po 22.00 bol na internáte v Mlynskej doline – to bol ten Arab, tu videl na parkovisku stáť neosvetlené vozidlo bledej farby, na ktorom mali byť traja muži. Ako videl, že z internátu ide neznáma žena oblečená v nohaviciach s taškou atď. Arab, ktorý v roku 1976 obvinil nevinného študenta, v tej dobe obvineného Hrmu. Aj s jeho prípadom prikázal sa Najvyšší federálny súd sa zaoberať, pretože to bol jeden prípad, to bola jedna vražda, jeden skutok, jeden trestný čin, jedna trestná vec začatá uznesením o začatí trestného stíhania 14.7.1976. Ďalej je tu popísané, čo nám vypovedal Karabinoš, všetko to súd pozná, všetko je to zrejmé. Od väzenskej agentúry Jánovi Hrmovi boli získané poznatky, že tento mal Cervanovú poznať atď. Už na Hrmu boli nasadení väzni, vážený súd a toto tu píše náčelník vyšetrovačky. Už na Hrmu bola nasadená tzv. väzenská agentúra, teda sadisti a ľudia, čo za cigaretu sú ochotní urobiť čokoľvek. Poznáte to veľmi dobre, však ste takých ľudí súdili - recidivisti najhrubšieho zrna -my sme ich obhajovali. Vyšetrovanie sa vykonáva na Krajskej správe za účasti 19 vyšetrovateľov, 21 operatívnych pracovníkov kriminálneho oddelenia, využitia agentúrnej a dôverníckej siete ŠtB pod priamou kontrolou náčelníka Zboru národnej bezpečnosti. Táto správa sa nachádza v archíve. V tomto prípade, v tomto jedinom prípade súhlasím s vyslovenou námietkou hovorkyne generálneho prokurátora, ktorá sa k tzv. zatajeným dôkazom vyjadrila, že sa jednalo pravdepodobne o dôkazy, ktoré nemohli byť v spise, pretože nepatria v zmysle trestného poriadku do spisu. V tomto jednom prípade s ňou súhlasím, teda tá správa naozaj je správou policajtov a nepatrí do spisu.

Vážený súd, ale my sme dostali pokyn od Federálneho Najvyššieho súdu zaoberať sa, ako vlastne dokazovanie prebiehalo. Ako došlo k určitým výpovediam, čo sa dialo v rokoch 1976-1981, lebo čo sa dialo od roku 1981, bolo viac ako zrejmé. Táto správa nie je dôkaz v pravom slova zmysle, ale dáva jednoznačný prehľad, ako toto vyšetrovanie prebiehalo, čo sa v tom roku 1976 udialo. Niečo, o čom nemal Federálny najvyšší súd ani potuchy. Z tejto správy, ako aj z tých dôkazov, ktoré sú v archíve založené, a do dnešného dňa sa tam nachádzajú, nevyplýva, že by sa jeden jediný zo siedmich korunných svedkov, ako som ich tu čítal - Urbánek, Okenka, Hlavanda, Tokár - že by boli vypočutí v roku 1976. Znie otázka a táto otázka je na mieste. Zúčastnili sa tieto svedkovia tejto diskoteky, o ktorej po 5 rokoch hovorili ako z veľkej knihy, ako z partesu, kto s kým a ako sedel, kto koho dostal na tú diskotéku, kto sa tam s kým rozprával aké mal vlasy ten a aké ten..., keď vieme, že v roku 1976 neboli vypočutí a vieme, že bolo vypočutých 315 účastníkov diskotéky? Ako je možné že práve týchto 7 korunných svedkov uniklo z tej strašnej siete tých 19 vyšetrovateľov, 21 operatívov ... kde sa stratili??? Na internáte, ako z tejto správy vyplýva, boli obrovské plagáty, každý, čo vie čo najmenšiu vec ohľadom Cervanovej ohľadom diskotéky, musí sa prihlásiť a musí vypovedať. 7 korunných svedkov, ktorí popísali ďalších 7 obžalovaných, čiže dokopy 14 nitrančanov sa záhadným spôsobom krátko po diskotéke stratilo na 5 rokov.

Až plk. Pálka ich odhalil!!!! Bravúrna práca!!! Celé 3 roky mu to trvalo!!! A takto ich predostrel na tácke

vyšetrovateľom!!! Súd ale musí zaujímať, ako je možné, že títo svedkovia v roku 1976 nevypovedali. Jeden jediný sa to pokúsil ako-tak zdôvodniť. A to bol svedok Urbánek.

A to je snáď posledný svedok, ktorý je naozaj svojím spôsobom korunný a na rozdiel od ostatných svedkov, je to jediný svedok, jediný svedok, ktorý po roku 1990 zotrval na svojej výpovedi. Už svedok Škrobánek, už svedok Okenka, už všetci títo svedkovia spochybnili svoje výpovede z roku 1981. Svedok Škrobánek krajskému súdu doslova povedal: „Dnes už neviem čo je pravda. Masirovali ma 2 roky Pálkovci. Potom Lamačkovci. Ja neviem, čo je pravda, ja neviem, čo bolo na tej diskotéke, ja tam vidím stále toho Dúbravického, ale netuším, či je to on alebo už ho tam už jednoducho vidím“. Takto sa vyjadrovali k svojim výpovediam z roku 1981 tzv. korunní svedkovia, takto sa vyjadrovali pred senátom Krajského súdu, takto ich výpovede senát Krajského súdu do popisnej časti odôvodnenia rozsudku aj popísal a jednou jedinou vetou sa s nimi vysporiadal: Uverili sme výpovediam korunných svedkov.

Bože ktorým????!! Ktorým?

Už Krajskému súdu povedali títo svedkovia, že vôbec nevedia, čo je pravda. A zdôvodnili, prečo to nevedia, ako sa s nimi nakladalo. Svedok Varga - ako ho prvýkrát vliekli v pútách, ako ho zmlátili, ako - aby mal pokoj - tak im povedal všetko, čo chceli. Keby bolo treba, aby jeho stará mama bola na diskotéke, bude na nej aj jeho stará mama, hlavne nech má pokoj. Dva mesiace mu trvalo, aby sa s tým vysporiadal a vyriešil to tak, že ušiel za hranice, vtedy kapitalistickej cudziny. Hneď, ako emigroval, napísal ale list a jasne zdôvodnil: „Nemôžem žiť s tou potupou, s tou hanbou. S tým, do čoho som sa nechal navliecť. Do čoho ma vyšetrovatelia v 1981 navliekli. Že som poudával nevinných ľudí, že som tvrdil, že som bol na diskotéke, na ktorej som nikdy v živote nebol, že som tam opoznával ľudí, ktorých vôbec nepoznám. Len preto, že som sa bál“. Má teda výpoveď Vargu z roku 1981 po takomto vysvetlení, na ktorom zotrval aj v roku 2003, keď vypovedal pred Krajským súdom, má teda hodnotu, o ktorú môže oprieť Krajský súd svoje rozhodnutie o vine??? Tie výplody z toho 15. alebo 16. alebo 18.6.1981??? U svedka, ktorý nebol vypočutý v roku 1976, pretože nikdy v živote na tej diskotéke nebol??? Akú cenu, akú váhu má takáto výpoveď napríklad svedka Vargu? No asi takú, ako hovorí KS. Vina bola uznaná i na základe výpovede okrem iného, aj Vargu.

Poslednou kapitolou alebo časťou pri hodnotení výpovedí svedkov a dôkazov aké mal KS k dispozícii a na základe akých mohol rozhodovať, je svedok Urbánek. Vážený súd, svedok Urbánek bol už v roku 1983 tak pochybným svedkom, že zvlášť tomuto svedkovi sa na celej strane venova NS ČSFR pri zrušujúcom rozsudku. Svedok Urbánek bol totiž grandiózny v tom, že dokázal veľmi plasticky, jasne a presvedčivo popísať, čo robil na diskotéke, s kým bol na diskotéke, kto z obžalovaných na tej diskotéke bol, že on osobne prejavoval záujem o Cervanovú na diskotéke, dokonca bol ochotný sa kvôli Cervanovej, neznámej dievčine, ktorú nikdy predtým nepoznal, pobiť s nejakým Kocúrom, ktorého tiež veľmi nepoznal, následne napriek tomu, že dostal facku sa rozhodol Cervanovú odprevadiť k zástavke autobusu až kým ho nedobehlo auto, z ktorého vyskočil Andrášik s Kocúrom, a pred jeho očami mu vtiahli Cervanovú do auta - on jej ešte podal tašku.

To je výpoveď svedka Urbánka z roku 1981 resp. tri jeho výpovede z roku 1981, výpoveď svedka Urbánka pred senátom KS v roku 1982, výpoveď svedka Urbánka pred senátom v roku 1993 a 2002. Tento svedok ako jeden jediný do dnešného dňa tvrdí, že to čo vypovedal aj zažil, a že to čo vypovedá sa aj uskutočnilo. Vážený súd, prosím. Aj túto výpoveď je treba zvlášť hodnotiť, lebo je to korunný svedok. Bol na diskotéke, podľa vlastného tvrdenia, bol tam s obžalovanými, pobil sa tam s nimi, vedel kto je Cervanová, lebo o ňu celý čas prejavoval záujem, a odprevadil ju a spreď očí a spreď nosa mu ju uniesli.

Táto jeho výpoveď vyzerá byť pre obžalobu veľmi silná. Ale pozrime sa na iné dôkazy, ktoré sa zabezpečili v danej veci a ktoré sa pravdepodobne nedali všetky vyťahnúť alebo nepredložiť súdu. Sú to výpovede dvoch dievčat, to boli korunné svedkyne z roku 1976 ktoré videli únos. Videli, ako popri nich prechádza auto so zhasnutými svetlami a bez motora, videli ako dievčina s taškou ide od internátu k autobusovej zástavke, videli ako auto pristalo, ako dvaja muži z toho auta vtiahli násilím túto dievčinu do auta. Bola to výpoveď dvoch svedkýň, ktoré sa nachádzajú v spise, odhliadnúc od toho, že prvá výpoveď v spise ani nemá čo robiť. Keď už sme veľmi puritánsky, tieto dve svedkyne totiž vypovedali len na základe ohlásenia, že sa pohrešuje Ľudmila Cervanová. Išli na miestne oddelenie v Karlovej Vsi a vypovedali bez poučenia, ale hlavne pred začatím trestného stíhania. Vypovedali totiž ráno, v ranných hodinách 14.7.1976, kdežto vyšetrovanie bolo začaté na základe uznesenia, ktoré bolo až v odpoľudňajších hodinách 14.7.1976. Napriek tomu nemám jedinou výhradu, aby sa tento dôkaz v spise nachádzal, i keď zase, keby sme boli právne veľmi puritánsky, tak budeme sa dohadovať, či to tam má byť, alebo nie, či to bolo pred začatím trestného stíhania alebo nie. Pretože tento dôkaz je veľmi cenný. Už vtedy, už v tej správe, čo som z nej citoval z roku 1976 náčelníka vyšetrovania, sa na tento dôkaz poukazuje. To bolo totiž vodítko, to boli jediné dve svedkyne, okrem potom nejakých ďalších dvoch, ktoré počuli na diaľku, že niekde zvolal nejaký ženský hlas a nejaké auto potom odtiaľ odišlo. Popísali únos, popísali ho v deň, pár hodín pred tým, než bolo začaté trestné stíhanie. Na tejto svojej výpovedi zotrvali aj 15.7.76, následne myslím 18.7., potom ešte niekedy v septembri 1976 a potom až počas celého vyšetrovania, naposledy vypovedali v roku 2002 pred senátom KS. Dôkaz, ktorý bol zabezpečený hneď, alebo krátko po nájdení tela, dôkaz, ktorý hovorí o únose. Vážený súd, nech som tie výpovede, a bolo ich asi desať, čítal asi 50x nikde, nikde v tých výpovediach som nenašiel, že by dievčina, ktorá išla s taškou a bola vtiahnutá násilne do auta išla v spoločnosti fúzkatého mladíka Urbánka. Nikde. Boli svedkyne slepé? Nevideli to? Alebo Urbánek sa nejak dokázal vypariť, alebo stať neviditeľným? Urbánek totiž tvrdí a na základe Urbánkovej výpovede boli siedmi nitrančania, resp. šiesti uznaní vinnými v napadnutom rozsudku, tvrdí, že ju odprevádzal a pred očami mu bola unesená. Vážený súd do akej miery je Urbánkova výpoveď hodnoverná? Keď v ničom inom tak, v tej časti únosu. Po piatich rokoch po tom čo sa skutok stal. Na otázku obhajoby, prečo osoba, ktorá bola prítomná pri únose toto hneď po únose neoznámila policajtom, pretože celá republika bola hore nohami, kriminálna ústredňa pravidelne každé 2 hodiny prerušovala

veškeré vysielanie v televízii a žiadala občanov o pomoc, prečo si túto skutočnosť obžalovaný Urbánek nechal pre seba? 5 rokov si ju niekde v srdci nosil, aby ju potom vyšetrovaciemu tímu poručíka Lamačku predniesol, ozrejmil, stal sa slávnym, stal sa korunným svedkom, on, na základe jeho výpovedi obvinil a usvedčil "nitriansku zlatú mládež"!!! Zmohol sa iba na vysvetlenie, že on o tom nevedel. Že on si to nevšimol, že on tomu neprikladal nejakú dôležitosť.

Vážený súd, možno 500 policajtov v tej dobe preverovalo každú jednu svedeckú výpoveď, celá republika prikladala kauze Cervanová už v roku 1976 mimoriadny záujem. Iba osoba, ktorému Cervanová uniesli, osoba, ktorá sa s Cervanovou 3 hodiny podľa vlastného tvrdenia zabávala na diskotéke, iba tej toto nevadilo. Iba tá si to nechala pre seba, aby to vyklopila v roku 1981. Osoba, ktorá, ako vypovedala - najprv tvrdil svedok Urbánek, že on bol v tom, že na tej diskotéke vôbec nebol až, keď svedok Škrobánek, ho presvedčil, že tam bol, až potom si na to teda spomenul a spomenul si aj na všetky ostatné veci. Važený súd, akú hodnovernosť majú takéto výpovede? Bolo s týmito ľuďmi v roku 1981 manipulované alebo nie? Sú ich výpovede dostatočne hodnoverné na to aby založili uznanie viny tohto trestného činu vo vzťahoch k obžalovaným, alebo nie?

NS ČSFR povedal, že nie: „Preveriť !!!“

My sme dnes ale ďalej. My sme boli v archíve. My máme poznatky, ktoré nemal ani NS ČSFR, ani KS, ktorý uznal obžalovaných za vinných. Z celého tohto archívu jednoznačne vyplýva - zo všetkých tých stoviek účastníkov diskotéky - je popísaný na minútu pohyb Cervanovej od 19,00 - 22,30 hodiny, kedy odišla na autobus. Svedkovia, ktorí sa nachádzajú v spise, je to svedok Kozák, je to svedok Babulic, dohromady 10 svedkov bolo posledné 3 hodiny s Cervanovou. Je to svedok Komora, ktorý sa od Cervanovej za posledné dve hodiny na diskotéke nevzdialil ani na 5 minút, pretože to bol on, čo sa jej celé tie dve respektíve tri hodiny na tej diskotéke venoval. A nielen on to tvrdí. Tvrdí to ďalších 25 svedkov z tej diskotéky. Žiadny Urbánek, žiadna facka na parkete, žiadna bitka medzi Kocúrom a Urbánkom, nejakými divnými individuami, ktoré tam boli, ktoré prejavovali eminentný záujem 9.7. o nejakú študentku Cervanovú. Títo svedkovia z roku 1976 mali okno? Svedok Komora zatajoval, že mu nejaký Urbánek s Kocúrom brali Cervanovú z náručia??? 3 dni po začatí trestného stíhania??? Aký mal na to dôvod???

Aký mal dôvod Urbánek na svoje výpovede z roku 1981, to necháme na neho. Aký dôvod na týchto vypovediach mali orgány činné v prípravnom konaní v roku 1981 je všeobecne známe. Potrebovali svedkov, nutne potrebovali svedkov. Bez svedkov nemohli objasniť tento trestný čin. Svedkov a doznania. To bol damoklov meč nad tými vyšetrovateľmi. Nič iné nemali. Nemali posudky, nemali expertízy, nemali nič, nemali vlasy, nemali žiadne stopy. Svedkov a doznania. Urbánek je jeden zo svedkov. A bude úlohou odvolacieho súdu, ako sa odvolací sud vysporiada s jeho výpoveďou.

Vo vzťahu k prípravnému konaniu ukončím, len proklamovaným právom na obhajobu. Senát NS aj moji kolegovia ma poznajú, že ja som ten posledný, ktorý namieta kadejake procesné vadičky, že niekto bol predvolaný, niekto nebol, kto mal byť predvolaný včas alebo nie. Pretože tvrdím a som toho názoru, že advokát nemá byť prítomný pri vyluchu preto, aby vyvliekol klienta z nejakého trestného činu, pretože ten kto je nevinný sa dokáže obhajovať aj sám - nepotrebuje advokáta. Advokáta potrebuje len ako určitú kontrolu, že ten proces, ten výsluch, ten úkon prebiehal zákonným spôsobom. Spôsob, akým vyšetrovatelia pripúšťali a nepripúšťali obhájcov k obvineným iba preukazuje, že mali panický strach nad tým, aby sa obvinení čokoľvek dozvedeli od ďalších obvinených, každý bol v úplne inej väznici v rámci Slovenska, nie že sa všetci zhromaždili niekde za Justičák - každý bol v úplne inej väznici a ich obhájcovia k nim mali zakázaný prístup!!!

Vážený súd, nielen čo sa týka návštev, mali zakázané rozhovory počas výsluchov, mali zakázané klásť otázky a stali sa prípady, že mali zakázanú účasť na výsluchu!!!

Už o tom hovoril môj kolega, ktorému sa to osobne stalo. Ja iba poukážem na skutočnosť, že vyšetrovatelia boli tak arogantní a boli si tak istí, že túto vec majú pevne v rukách, že všetky tieto nezákonnosti a podotýkam, tvrdé nezákonnosti zaprotokolovávali priamo do protokolov, eventuálne o nich vypovedali!!! Máme tu výpoveď svedka poručíka Gerbela, ktorý jednoznačne Krajskému súdu vypovedal, že advokátovi Dr. Bereseckému bolo 2x odmietnuté zúčastniť sa výsluchu jeho klienta, podotýkam klienta, ktorý jeden den priznával, potom popieral, potom priznával, potom niečo iné priznával, potom popieral. Dvakrát odmietnuté z dôvodu, že bolo podozrenie, že vynáša motáky. Väžený súd, ak by bolo podozrenie, že advokát vynáša motáky, má disciplinárku a je za to braný na zodpovednosť. Ale nemôže mu byť z takéhoto dôvodu, ktorý je podľa môjho názoru vymyslený, nemôže mu byť odopretý prístup na výsluch. Neexistuje!!!

Nemôže nejaký vyšetrovateľ Gerbel rozhodovať, kedy advokáta pustí a kedy nie!!! Ale por. Gerbel sa k tomu verejne priznáva: „ ... áno, ja som to bol, čo som rozhodol, kedy bude Beresecký pri výsluchu a kedy nie. A keď sa mi zdalo, že má špinavé topánky, tak som ho nepustil, a keď sa mi zdalo, že vynáša motáky, tak som ho tiež nepustil.“

A my sa tvárimo, a aj v rozsudku - napadnutom rozsudku - čítam, že neboli preukázané nezákonnosti prípravného konania. To nie je o tom, či bol advokát vyzozumený včas alebo nie.

To je o tvrdých a ťažkých zásahoch do práva na obhajobu!!!

To boli hrubé porušovania trestného poriadku tak ako platil v roku 1981. To si všetci ešte pamätáme, to nie je tak dávno. Tam boli určité právomoci, ale právo nepripustiť obhájcu k výsluchu neexistovalo!!!

A napriek tomu sa to stalo a ešte sa 15 rokov po páde totality tomu verejne priznávame na súdoch???
 A súdy, tie "nezávislé súdy", ktoré majú tieto veci znovu preskúmať sa tvária, že je to v poriadku???
 Nie, to nie je v poriadku!!!
 To nebolo v poriadku už v roku 1981-2!!!

Pôvodne som sa chcel venovať aj ďalšej skutočnosti, ktorú považujeme za dôležitú a podrobne sme ju popísali v našom písomnom odvolaní a to je otázka dôsledného postupu, ktorý mal vykonať KS v zmysle zrušujúceho rozsudku NS ČSFR. NS ČSFR totiž hovoril a spochybnil mnohé dôkazy, ktoré síce neboli priame, boli okrajové, ale napriek tomu sa v spise nachádzajú a napriek tomu sa súdy v roku 1982-3 pri rozhodnutí o vine o tieto dôkazy opierali. Je to v podstate protokol o pitve a teda aj znalecký posudok ohľadom pitvy, pretože už NS ČSFR spochybnil závery výrokovej vety vtedy právoplatného rozsudku v časti znásilnenia Cervanovej, kde vo výrokovej vete rozsudku sa hovorí, že ju šiesti obžalovaní znásilnili obzvlášť násilným spôsobom, viackrát a opakovane a napriek tomu protokol z pitvy z roku 1976 konštatuje, že tam neexistujú známky násillia. Že na tele, ktoré bolo pitvané sa nenašli známky násillia. Tak isto žiadal NS ČSFR, či je možné, že sa dej po tom ako mala byť poškodená Cervanová utopená, odohral tak ako je popísaný v rozsudku a ako ho ustálila ako prokuratúra, tak nakoniec obidva súdy. Aj teraz z napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že poškodená Cervanová mala byť utopená v termálnom jazierku, následne mala byť prenesená nejakých 200 metrov do potoka Čierna voda, a tam do tohto potoka malo byť telo poškodenej Cervanovej vhozené. Malo to byť všetko na prelome 9-10.7., teda z piatka na sobotu, čiže najneskôr niekedy skoro ráno okolo druhej rannej hodiny malo byť telo poškodenej Cervanovej vhozené do potoka Čierna voda, kde sa toto telo malo nájsť asi 2 km nižšie po prúde, v potoku Čierna voda, zachytené na zdrži a zhruba 20-30m od tohto tela sa mali nájsť aj veci, ktoré následne boli opoznané ako veci patriace poškodenej Cervanovej. Takto bol ustálený skutkový stav, z výpovedí obžalovaných, pretože nikto iný pri tom nebol, zčasti výpovedi korunnej svedkyne Vozárovej, a k tomuto skutkovému stavu mali napomôcť alebo podľa súdov mali s týmto skutkovým stavom korešpondovať aj znalecké posudky a vyjadrenia, ktoré sa v spise nachádzajú. Keďže tieto NS ČSFR spochybnil, a na našu žiadosť, aby nechal KS - a je to znovu v spise asi na piatich miestach - či už to bol prípis Krajskému súdu alebo sa to žiadalo v rámci hlavného pojednávania, tento dôkaz vykonaný nebol.

Po rozhodnutí KS a po vynesení napadnutého rozsudku, sme požiadali nezávislého znalca, aby na okolnosti, ktoré zostali nezodpovedané, pokúsil sa vypracovať znalecký posudok a na tieto otázky zodpovedať. Znova opakujem, nejedná sa o aktivitu nad rámec dokazovania, nad rámec tohto trestného konania. Jedná sa o aktivitu, ktorú svojim spôsobom doporučil, resp. nariadil senát NS ČSFR vo svojom rozhodnutí. Výsledky tohto znaleckého posudku by mohli byť súdu známe. Nie som síce o tom presvedčený, pretože napriek tomu, že tento znalecký posudok bol súdu zaslaný v rámci odvolania, na verejnom zasadnutí pred pol rokom bolo skonštatované, že sa týmto posudkom, alebo, že sa týmito dôkazmi senát NS SR nebude zaoberať. Hovorím preto, že nie som si istý, či sa s týmto znaleckým posudkom senát NS SR oboznámil, pretože, presné rozhodnutie senátu znelo, že nebude vypočúvať znalca, ktorý vypracoval tento posudok. Z toho, ako je to naformulované nie je zrejmé, že či teda odmieta tento dôkaz, ako taký, alebo odmieta vypočuť iba znalca. Závery tohto súdnoznaleckého posudku, myslím, že bez akejkoľvek pochybnosti preukazujú, že dej a skutkový stav ako bol uvedený v obžalobe, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku sa nemohol stať tak, ako sa stalo. Musíme ale podotknúť, že znalec, MUDr. Fiala pracoval tiež s dôkazmi, ktoré Krajský súd pred svojim rozhodnutím z januára 2004 nepoznal a nemal ich odkiaľ poznať. Pretože pracoval i s dôkazmi, ktoré boli zčasti zadovážené z archívu. Jedná sa o výpovede svedkov, ktorí majú výrazne k veci čo povedať, sú to výpovede z roku 1976, sú to ohliadky miesta činu, ohliadky toku rieky Čierna voda, ktoré mne z neznámych dôvodov napriek tomu, že boli vykonané v trestnej veci vraždy Ľudmily Cervanovej nie sú založené v spise, ale nachádzajú sa v archíve.

V archíve sa totiž nachádza výpoveď svedka Košíka z 15.7.1976 v trestnej veci nálezu mrtvoly ženy, číslo spisu VV 38/76. Čiže výpoveď svedka v trestnej veci, ktorá bola začatá na základe uznesenia o začatí trestného stíhania, výpoveď svedka, ktorý bol poučený ako svedok, výpoveď procesne čistá. Výpoveď svedka, ktorý mal na starosti tok rieky Čierna voda. A tento svedok vypovedá: „Ako som už uviedol, som zamestnaný ako hrádzový strážnik národného podniku povodie Dunaja, závod Šamorín, a to od obce Veľké Uľany čo je za obcou Kráľová pri Senci. Okrem iných povinností mám za povinnosť kontrolovať stav hrádzí a kamenných prepadov na rieke Čierna voda pred jednotlivými čerpacími stanicami. Túto kontrolu prevádzam ... atď. Dňa 12.7.1976, čiže tri dni potom, ako sa už telo Cervanovej podľa obžaloby a podľa napadnutého rozsudku malo nachádzať v potoku Čierna voda, som previedol kontrolu toku od 21. km po 30. km, t.j. až za obec Kráľová pri Senci. Počas tohto som nevidel žiadnu mrtvolu a na tomto úseku som ani nevidel plávať po rieke žiadne odevné zvršky. Pri moste tzv. Malý Krneč, pri ktorom je taktiež kamenná priepusť, som našiel iba 2 ks dreva. Nevidel som žiadnu mrtvolu, a keby som ju videl, tak by som takúto skutočnosť zahlásil. Dňa 13.7. 1976, den nato, (4 dni malo byť telo alebo Cervanovej v uvedenom potoku) som previedol obchádzku po čerpačku pri Hagarovi a potom som sa vrátil do podniku. Ani za uvedenú dobu som nevidel plávať po rieke žiadne podozrivé veci ani odevné zvršky. 14.7. 1976 som neprevádzal žiadnu obchádzku až 14.7. o 18,00 hod. som sa dozvedel, že na kamennej hrádzi pri tom moste bola nájdená mrtvola neznámej ženy okolo 17. hodiny. Prehlasujem ešte raz, že ja som počas doby, t.j. od začiatku mesiaca júl až doposiaľ, nevidel plávať ani nikde nevidel zachytené časti odevu alebo mrtvoly. Toto je svedok Ján Košík, ktorý v období medzi 9.7. 1976 teda únosom poškodenej Cervanovej, podľa výpovedí, doznávajúcich výpovedí obžalovaných a korunnej svedkyne Vozárovej, vhodenej do vody niekedy okolo druhej hodiny rannej 10.7.1976, svedok, ktorý 12.7. 1976 prešiel celé povodie nič si nevšimol. 13.7. 1976 prešiel polovicu toho úseku, tak isto si nič nevšimol. Je pravdou, že tento svedok nedokazuje, že skutok sa nemohol stať tak, ako je popísané v obžalobe, alebo tak ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku. Ja sa ale pýtam, kto a akým spôsobom tohto svedka, ktorého výpoveď bola zákonná vytiahol z trestného spisu a odložil do archívu. Akým právom sa k výpovedi tohto svedka nemohli vyjadriť obžalovaní, obhájcovia a akým právom sa o výpovedi tohto svedka nemali oboznámiť súdy, ktoré predmetnú vec prejednávali???. O to viac, že následne sa v archíve nachádzajú a tak isto sa nenachádzajú v spise protokoly o ohľadaní povodia rieky Čierna voda zo dňa

16.7.1976, ďalší protokol, ktorý vykonával iný štáb policajtov zo dňa 16.7. 1976 z ktorého je zrejme, ako vyzerá koryto rieky Čierna voda. Z tohto je viac ako zrejme, že je viacmenej vylúčené, aby mŕtvola poškodenej Cervanovej v takomto koryte, pri takomto dne pri takomto prietoku dokázala za 4 dni preplávať 2 km tohto potoka, 14.7.1976 v poobedných hodinách pristáť (pri svojich veciach – pozn. prepisu), alebo zachytiť sa na nejakej priepustnej zdrži a tam byť následne okolo 17. hodiny poobednej nájdená. A práve túto skutočnosť vylúčil aj znalec Dr. Fiala, pretože vychádzal výlučne zo súdnozneleckého posudku pitvy poškodenej Cervanovej, z fotografií, ktoré sa v spise nachádzajú, nikde na tele nie sú také odreniny a také znaky, ktoré by nasvedčovali, že to telo, ktoré bolo vylovené a ktoré bolo „identifikované“ s telom Cervanovej mohlo uskutočniť za posledné 4 dni vo vode takúto plavbu. Vylúčil to s absolútnou presvedčivosťou. Povieme si, ľahko sa to vylučovalo znalci Fialovi v roku 2004, keď poznal výpoveď svedka Košíka, keď poznal protokoly, ako bola 16.7., teda 2 dni po začatí trestného stíhania urobená dvomi nezávislými skupinami ohliadka celého povodia. Ja sa ale pýtam: Prečo takúto istú možnosť nemali znalci, ktorí vykonávali pitvu? Prečo takúto istú možnosť nemali obžalovaní a ich obhájcovia v roku 1981? Prečo takúto istú možnosť, takéto isté dôkazy, ktoré niekto z toho spisu vytiahol - lebo tam asi nepasovali - nemali súdy v roku 1982-3 až do dnešného dňa. Pretože tieto dôkazy nekorešponovali s tým, čomu sa priznali obžalovaní??? Nekorešponovali s tým, o čom hovorila svedkyňa Vozárová vo svojej prvej výpovedi, keď ju doma čakalo kojace dieťa??? Spochybňovali tieto dôkazy samouvedčujúce - dozrávajúce výpovede???

Načo tieto výpovede? Veď všetko bolo jasné!!! Však sa niektorí doznaní, však sú vrahovia!!! Médiá podrobne informovali verejnosť o priznaniach. Dodnes sa súdy, verejnosť aj médiá pýtajú, čo tí obžalovaní vlastne chcú, o čo sa snažia, veď nie je možné, aby sa niekto, kto je nevinný, priznal k vražde. Musia byť vinní, nepotrebujeme ďalšie dôkazy! Aj ja som sa skúšal zisťovať, ako je to možné??? Je dozrávajúci sa Andrašík vrah, alebo si len v zavretý vo väzenskej cele snaží po 2,5 mesiacoch vzdoru zachrániť svoj vlastný krk !!!? Po dva a pol mesiaci, keď prišli za ním vyšetrovatelia a povedali mu na tzv. utajenom pohovore (z ktorého urobili záznam a schovali ho do archívu) to čo mu povedali. Na pohovore, kde Andrašík pochopil, že môže odvisnúť, však je jedno, či to spravil, alebo nie. A kládol si v cele otázky: prečo on 25 ročný má zomrieť, veď keď prispúpi na tlak vyšetrovateľov a namočí do toho nevinných ľudí, snáď sa zachráni. Zachránil sa. Je tu. Drží hladovky a tvrdí, že bojuje za svoje práva. Napriek tomu, že docent Dobrotka povedal, že je neprevychovaniashopný. Tieto dôkazy niekto v spise jednoducho nepotreboval, nechcel ich a preto ich odtiaľ vytiahol.

Sú tam aj iné dôkazy, o ktorých už senát NS už pred polrokom povedal, že sa nimi nebude zaoberať. 19.7.1976, to znamená 5 dní po začatí trestného stíhania bol vypočutý svedok Čukan. Neznáme meno. Jeho výpoveď sa nenachádza v trestnom spise. Bol vypočutý ako svedok a po poučení hovorí: „Dňa 9.7.1976, v den kedy bola diskotéka na internáte Mlynská dolina, som nastúpil na službu na hlavnej vrátnici od 18,00 hod., (od 19,00 začala diskotéka), služba mi trvala do 10.7.1976 do 6,00 hod. Okolo 19,30 prišli nejakí hudobníci, službu som ukončil 10.7. o 6,00 hod., bez akýchkoľvek vedomostí o nejakej výtržnosti, bitke, alebo niečom podobnom. Po odchode domov som znovu nastúpil až 11.7.1976. V čase okolo 20,00 prišli na vrátnicu údržbári ... „

Tento človek popisuje, ako prežil inkriminovanú noc zo dňa 9.7.1976 od 18,00 hod na den 10.7.1976 do 6,00 hod., na vrátnici internátu Mlynská dolina. Na vrátnici, pred ktorou sa mal odohrať miliónkrát pertraktovaný incident, a súd ho veľmi dobre pozná o nejakom kopaní do tašky, o nejakých zauchách, o nejakom ožratom Brázdovi a o nejakom drzom Kocúrovi a o nejakom chudákovi Urbánkovi. Kde sa malo kopnúť do tašky, z ktorej mali vyletieť osobné veci Ľudmily Cervanovej. Ako to plasticky popisuje 8 svedkov z júna 1981. Pred vrátnicou, ktorej vrátnik si nič nevšimol, vrátnik, ktorý bol vypočutý týžden po tom ako sa začalo trestné stíhanie.

Ja sa znovu pýtam, o nič sa nejedná, vrátnik mohol ísť na záchod, mohol tam zaspať o tej štvrti na jedenásť a nemusel si všimnúť, čo sa mu deje pred vrátnicou. Z akého dôvodu bola táto výpoveď vybratá z tohto spisu??? Prečo tam nie je??? Prečo niekomu tak strašne vadila, však nie je problém ju vyhodnotiť???

Keď súd uverí dozrávajúcim výpovediam, alebo mne neznámym iným dôkazom, a uzná vinu a tieto výpovede vyhodnotí ako nevierohodné alebo bezpredmetné, alebo o ničom nehovoriace, nemám s tým žiadny problém. Je to právo súdu a toto právo mu dáva Ústava - na tom je založená právna spoločnosť.

Ale neexistuje, aby takéto dôkazy, ktoré boli vykonané zákonným spôsobom boli pred týmto súdom utajené!!!

Prečo???

Prečo nedostal súd právo oboznámiť sa s nimi a vyhodnotiť ich – rozhodnúť o nich???

To je úloha súdu!!! Ale to je aj úloha orgánov činných v trestnom konaní, aby tieto dôkazy tomu súdu aj predložili!!!

Veľmi zaujímavo pôsobí, opakujem, toto je len torzo, výpovedí, ktoré sme si nechali ofoťiť v archíve, odhliadnúc od skutočnosti, že za jednu stranu sme museli zaplatiť 50 Sk, pričom všetky tieto výpovede sa mali nachádzať tu v spise a nemuseli sme cestovať niekde krížom cez celú republiku a platiť si za zápisnice, ale hlavne nebol čas sa všetkými zaoberať.

23.8.1976, mesiac a pol po únose bola vypočutá Veronika Bačová vo veci trestného činu vraždy a táto uvádza nasledovné: „Dňa 9.7. som mala narodeniny. Oslavovali sme na Slávičom údolí, potom sme to ukončili pomaly sme išli na zástavku autobusu č.39. Na tú zástavku, na ktorú pomaly išla aj poškodená Cervanová. Pamätám si, že autobus chvíľu pretým, než sme prišli odišiel a preto sme tam čakali dlhší čas na ďalší spoj. Ako sme čakali na zástavke aj s manželom, viem, že tam čakali na zástavke ešte dve dievčatá, jedna hovorila druhej o nejakej diskotéke, o kamarátke. Na zástavke sme stáli my piati – ešte jeden chlapec. Mohlo byť asi 22,30 hod. (Presne čas, kedy odchádzala poškodená Cervanová z internátu smerom na zástavku), keď od internátu prichádzalo na zástavku jedno dievča. Všimla som si to preto, lebo som sa dívala k internátu a venovala som dosť pozornosti hudbe, ktorá odtiaľ prichádzala. Ako dievča prichádzalo k autobusovej zástavke, bola už na ceste, na ktorej je umiestnená

autobusová zastávka, keď k nej prišlo smerom od internátu jedno auto. Všimla som si veľmi dobre, že sa jednalo jednalo o osobné auto značky volkswagen bledej farby, starší typ chrobák VW čase, keď podľa ustáleného skutkového stavu z dôkazov, ktoré sú založené v spise, ale predovšetkým z dôkazov, z toho torza dôkazov z roku 1976 bolo ustálené, že Cervanová o 22,30 odchádza z internátu smerom na zastávku a nikde v dvoch tretinách tej cesty plus mínus 50 metrov od zastávky pri nej zastavuje auto, do ktorého je násilne vtlačená vypovedá svedkyňa, že videla dievča odchádzajúce z internátu s taškou – presne v tom čase – že sa pri nej zastavilo osobné auto bledej farby Volkswagen typ chrobák, čiže takéto zahraničné, po ktorom sa pátrali policajti v roku 1976 a preklepali 3500 aut), auto prišlo k nej.

Ešte sa zastavím. Z tzv. zatajených dôkazov, teda z dôkazov, ktoré sú v archíve Ministerstva vnútra v Levoči, vyplýva a vyplýva to z asi 30 výpovedí svedkov a možno z piatich protokolov alebo úradných záznamov, ktoré spísali policajti, vyplýva, že v tú dobu sa pri internáte nachádzali dva Volkswageny chrobáky, jeden bledý, pojazdný, jeden oranžový, ktorý nebol pojazdný. Obidva patrili arabským študentom. Sú tam výpovede, ktoré hovoria, že v tom čase ten bledý fungoval, to znamená, to znamená, že odišiel a potom znovu prišiel.

Svedkyňa Bačová, ktorej výpoveď je v archíve a nie pred senátom NS SR vypovedá, že auto zastalo pri dievčati, otvorili sa dvere vpravo, osádka sa začala rozprávať s dievčaťom, videla som, že v aute sedia traja muži, s dievčaťom sa rozprávali, potom táto naložila do auta tašku a sadla si vedľa vodiča. (Uvedenú skutočnosť som si všimla preto, že predtým som pozerala televíziu a videla som, že jedno dievča vzali do auta a potom ju zabil, v relácii bezpečnosť zasahuje.) Na dievčati, ktoré nastúpilo do auta som si všimla iba vlasy, oblečenie, v ruke mala cestovnú tašku, ktorú ako som uviedla si dala do auta, vodič bol čiernej pokožky, mal čierne krátke vlasy mal zarastenú malú koziu briadku a fúzy. Oblečenie som si ne všimla. Osádka, čo sedela vzadu boli ďalší dvaja a boli tiež čierni. Pokiaľ sme čakali na autobus, nešlo popri nás okrem tohto žiadne iné auto, iba toto jedno o ktorom hovoríme. V tom čase ani žiadne iné osoby pešo neprichádzali ani neodchádzali smerom alebo k internátu. Toto je výpoveď svedkyne Bačovej. Toto je výpoveď svedkyne jeden a pol mesiaca po začatí trestného stíhania. Toto je výpoveď, ktorá bola uskutočnená v súlade s trestným poriadkom, toto je výpoveď, ktorú súdy 26 rokov nemajú k dispozícii. Výpoveď, ktorá sa uskutočnila, pretože existuje, originál podpisu pani Bačovej je niekde v archíve v Levoči, je to výpoveď, ktorá má čo povedať k trestnému činu vraždy L.C., alebo k prejednávánemu trestnému činu a je to výpoveď, ktorá sa v trestnom spise nenachádza. Takýchto výpovedí je tam možno dvesto.

Ja sa pýtam prečo ???

Vadila niekomu v roku 1981 takéto výpoveď ???

Nezapadala do konceptu ???

Bolo potrebné ju fyzicky zo spisu odstrániť a uložiť naveky do archívu ??? Uložiť ju do archívu, do ktorého bolo obžalovaným aj mne osobne polroka bránené vkročiť v roku 2004 ???

Výpoveď, s ktorou sa súdy nemali možnosť oboznámiť, nemali možnosť sa s touto výpoveďou oboznámiť obžalovaní, nemali možnosť v rámci zásady ústnosti konania takéto svedkyňu vypočuť, aby nám niečo k tomu povedala ???

Nebola možnosť klásť jej otázky a hlavne žiaden súd od roku 1982 nemal možnosť túto výpoveď ohodnotiť ???

Netvrdím, že je pravdivá, netvrdím, že dokazuje nejakú vinu alebo nevinu, ale je !!!

Existuje a bola vykonaná !!!

A Vám bola zatajená !!!

Vážený senát, to isté vypovedal tiež Jozef Bača, manžel, vypovedal presne to isté. To isté auto, tá istá hodina.

Výpoveď - Krajčovič. Osoba, ktorá dňa 9.7.1976 robila na internáte diskotéku. Popisuje presne čo a ako tam prebiehalo, čo sa 9.7.1976 stalo. Ani len zmienka o nejakých nitranchanoch, o nejakej podguráženej skupinke, o nejakom ožratom Brázdovi o nejakom tancovaní v kruhu, o nejakých bosých francúzskach. O celom tom humbuku, ktorý sa priniesol a objavil až v roku 1981- "veľmi plasticky, veľmi krásne"!!!!

Varga, Urbánek, Škrobánek, každý niečo prida!!!!

Kocúr, Andrášik – pod hrozbou trestu smrti sa pridali tiež!!!!

Však to hodíme na niekoho iného!!!

Však Brázda je v tom až po krky, tak mu to prišijeme !!!

Ale my neodvisneme !!!

Čo na tom, že sa priznávame ???!!!!

Čo oni vedeli, že ešte v roku 2004 nejaký KS povie, že za to, že ste sa vtedy priznali, za to, že ste vtedy zlyhali, za to, že ste vtedy boli slabí, za to sa z tohoto už nikdy v živote nedostanete ???!!!!

Je úplne jedno, čo bolo zatajené, čo tu neexistuje, čo tu nie je predložené, ako prebiehalo celé trestné stíhanie !!!

Za to, že Vás zlomili, za to budete naveky odsúdení !!!

Za to sme Vám pokazili životy !!!

Vážený súd, áno hovorím dlho, ale to je posledná možnosť, kedy môžem súdu ešte niečo v tejto veci povedať. Netvrdím, že toto je posledná inštancia, ale tie ďalšie eventuelné inštanície budú viac-menej o písomnom prejave, už sa bude iba písať a poukazovať, to, čo som urobil v mojom písomnom odvolaní, tam poukazujem na judikáty európskeho súdu a porovnávam konanie, ako bolo vedené a aké dôkazy o tom konaní máme v súdnom spise a ako má podľa Európskeho súdu a súdu v Štrassburgu konanie vyzerat'.

Čo som potreboval za dôležité napísať, som Vám napísal. Ale toto Vám nikto nepovie. Toto ani nikto z nás nebude mať možnosť Vám povedať. Vy definitívne rozhodnete o osude týchto ľudí. Ja len tvrdím, že je treba nájsť silu a postaviť sa proti tomu, že niekto zneužíva súdnu moc. Že niekto vykonáva rok a pol dokazovanie a všetky tie vykonané dôkazy v roku 1981 ukryje do archívu a predloží súdu iba torzo. Tu nejde o to, že treba nájsť nejakého toho

vinníka, toho už nikto nikdy nenájde, to už nikoho nezaujímá, tu ide o to, že sa to stalo a ide o to, či to zoberieme do úvahy, alebo zatvoríme pred tým oči. Zavrieme pred tým oči, tak ako to urobil Krajský súd. My sme nemali tieto dôkazy pred Krajským súdom. My sme nevedeli, čo všetko sa nachádza v archíve. Ale žiadali sme Krajský súd.

Vážený krajský súd, Vašou povinnosťou je hľadať pravdu!!!
Skúste urobiť ten dopyt na ten archív!!!
Však niekto hovoril, že tam možno niečo je!!!
Skúste požiadať prokurátora, aby to zabezpečil!!!
Ale krajský súd nie !!!
Nechcel to !!!
Zatváral oči, nechcel sa do toho pliesť.

Áno, možno sme pochybili aj my, že sme neboli dôslednejší, že sme neboli dôraznejší. Ale načo ???!!!
My sme hájili práva našich klientov, my sme videli, že to čo má súd k dispozícii, tomu, čomu som sa v prvej časti svojho odvolania venoval, hodnoteniu tých dôkazov, toho, čo napadol a zjavne popísal NS ČSFR, už to stačilo na to, aby títo ľudia neboli odsúdení!!!

Ale boli !!!

Preto sme sa polroka doťahovali s výkonnou mocou, s Ministerstvom vnútra SR, aby, keď teda súd nemal potrebu tam ísť, keď už súd nemal potrebu aspoň nájsť kúsok tej možnej pravdy, či tam náhodou niečo nie je, keď už nie z nejakej povinnosti, tak aspoň zo zvedavosti však čo, keď tam náhodou niečo je !!! Keď už túto potrebu nemal súd, urobili sme to my.

A my sme sa dozvedeli, že NS SR sa tým nebude zaoberať. Ja to chápem tak, že NS sa tým nebude zaoberať v rámci dokazovania. Tak mi to bolo oznámené aj z Ústavného súdu. Ale v rozhodnutí ÚS je tiež napísané, že v rámci rozhodnutia, sa tým zaoberať NS SR musí. Pretože to nie sú nové dôkazy!!!
Žiaden z týchto dôkazov nie je nový. Sú to zamľčané dôkazy !!! Sú to dôkazy, ktoré existovali a niekto ich strašidelným spôsobom v rozpore so zákonom, s komunistickým zákonom, tomu súdu nedodal!!!

To nie je možné si nevšimnúť !!! To sa nedá tak ako to urobila hovorkyňa Generálnej prokuratúry: "Jedná sa o dôkazy, ktoré nie sú dôkazmi z hľadiska trestného poriadku".
To povie zastupkyňa inštitúcie, ktorá stráži spravodlivosť v tomto štáte ??? A povie to aj o dôkazoch, ktoré nikdy nevidela, ale už ich aj vyhodnotila, už sa s nimi aj vysporiadala !!!
A tej inštitúcii, tej strážkyni zákonnosti, už nie socialistickej ale všeobecnej, ľudskej to vôbec nevadí???
Že ich hovorkyňa to vyriešila za nich???
Že táto inštitúcia sa do dnešného dňa nešla pozrieť do spisu, čo za dôkazy v tom archíve sú, z ktorých tých pár bláznov obžalovaných niečo nafotili a predložili súdu!!!
Do dnešného dňa. Naopak. My sme si vypočuli záverečný a odvolací prejav zástupcu obžaloby ktorý považuje všetko za de lege. Všetko konformné so zákonom. Čo tam po tom, ako keby sa nič nestalo. Ako keby naša cesta do Levoče, náš polročný boj s MV bol úplne zbytočný. Však kto-ho vie, čo ste to vlastne z archívu doniesli. Ale určite to nie je nič, čo by bolo vhodné na to, aby sme tomu venovali pozornosť....

Vážený súd, pôvodne som chcel hovoriť ešte viac, ale vidím, že už by som mnohé veci iba prízvukoval, mnohé opakoval, na mnohé kládol ďalší a ďalší dôraz. Mám za to, že máte obrovskú šancu sa vysporiadať s kauzou Cervanová podľa svedomia a podľa zákona. Inak, ako sa s ňou vysporiadajú médiá, inak, ako sa s ňou vysporiadala verejnosť. Ja viem, že verejnosť je na 90 % presvedčená, že siedmi, alebo šiesti nitrančania sú vinní. Že tu sedia len preto, za naše peniaze, pretože toto všetko tu niečo stojí, dokonca, že im ÚS aj dáva nejaké ďalšie peniaze za nejaké prietahy, že tu sedia len preto, že tu bola nejaká revolúcia a že oni sa na chrbte tejto revolúcie nejako priživilí alebo zviezli. Verejnosť vôbec netuší ani časť z toho, čo som Vám tu teraz povedal, čo Vy, predpokladám, že poznáte. Súd ale nie je verejnosť. Súd musí zabudnúť, že teraz tu strašne veľa ľudí čaká, čo sa tu povie, aby hneď skreslene išli do televízie, do novín podať nejaké informácie, aby si to ľudia nakúpili a čítali, pretože verejnosti nikdy nešlo o skutočnú pravdu a médiám už vôbec nie. Oni sa len snažia, ale vždy ide len o to, aby sa predalo to čo napíšu.

Ale Vy ste niekto iný !!!

Vy máte ústavnú povinnosť hľadať spravodlivosť a rozhodovať podľa vlastného svedomia!!!
Vy by ste nemali pristupovať ako 90 % verejnosti k obhajobe obžalovaných tak, ako som ju tu trošku predostrel, alebo k doznaníu obžalovaných s tým – však sa priznali, však sú vinní !!!
Predsa sa nemôže nevinný priznať k vražde.

Vážený súd, strašne veľa príkladov v histórii ľudstva existuje, že sa nevinní priznali k strašným veciam. Není to len Kongo, alebo ďaleká Afrika, Amerika alebo ďaleká história. Mnohí z nás si to ešte nie priamo pamätajú, ale tá minulosť, tie 50-te roky neboli až tak strašne dávno. Navyše sa mnohé tie veci po roku 1968, resp. 1989 znova otvárali a dodnes o nich píšú. Aj tam sa priznávali naši politickí predstavitelia ako Dr. Husák k strašným veciam, špiónážam a nevien ešte k čomu. Ak by sme k nim dnes pristupovali tak, ako verejnosť pristupuje k obžalovaným šiestim nitrančanom, tak by ich nikto v živote nikdy nerehabilitoval. Však sa priznali, však boli vatikánski špióni !!! Čo to teraz tárajú ??? Za to že máme rok 1989, za to ich teraz ideme rehabilitovať ???!!!! Však sa priznali, však Dr. Gustáv Husák tam má svoj podpis

TU BOL ADVOKÁT JUDR. ALLAN BOHM ZASTAVENÝ PREDSEDOM SENÁTU MICHÁLIKOM A VYZVANÝ K PODANIU KONEČNÉHO NÁVRHU.

JUDr. Allan Bohm: "Konečný návrh v súlade s petitom môjho odvolania".

K O N I E C

Vzhľadom k tomu, že proces bol opäť zmanipulovaný, nik z obžalovaných nevyužil práva posledného slova na NS SR.